DALE KETHCAM

Foc întunecat

Volumul 2

ALCRIS

Capitolul 1

După asta tânjise, după această contopire intimă, explorarea cunoscătoare şi feroce a gurii, impulsul brusc care dădea naştere unor fiori zguduitori de senzaţii. Fără voie, mâinile îi alunecară în sus, trecând peste umerii lui laţi precum cerul, pentru a i se agăţa în cele din urmă de gât. Flint o trase sălbatic spre trupul său deja rigid de dorinţă.

Aura nu mai avusese niciodată o senzaţie atât de firească. Se simţea ca prima femeie din lume, oferindu-i tot ceea ce era ea celui dintâi bărbat.

Flint o dorea. Nu putea ascunde acest lucru; nici măcar nu încerca. Omul acela, care-i putea fura sufletul cu o sărutare, era la discreţia ei, la fel cum şi ea era la a lui. Înjunghiată de plăcere, de începutul extazului, se lipi de el, încercând disperată să se apropie cât mai mult de vigoarea şi potenţa masculină care o chemaseră din prima clipă când îl văzuse.

Flint râse gros, din adâncul gâtlejului.

— Da, îţi place, nu-i aşa? îţi place asta? continuă, în timp ce-i cuprindea în căuşul palmei curba plină a sânului.

Aura şovăi, dar reacţia instantanee, excesivă, când degetul lui mare îi trecu peste sfârcul sensibilizat, îi opri protestul încă nenăscut.

— Văd că da, observă Flint şi din nou o sărută, pecetluindu-i gura în timp ce o ducea în braţe prin cameră, spre a se aşeza amândoi pe canapeaua lungă, unde îşi îngropă faţa în gâtul ei înmiresmat, cu degetele frământându-i masa grea de păr, pentru a desface agrafele. De îndată ce valurile lucitoare se revărsară peste încheietura mâinii lui, înălţă capul pentru a privi intens mătasea ce se agăţa de degete ca şi cum ar fi fost însufleţită.

Fascinată, Aura îl privi cum îi răsfira un val lat de păr peste gât. O privea cu o poftă feroce în adâncurile aurii

scânteietoare ale ochilor.

— La început, am crezut că ţi-l vopseşti, spuse el, cu glasul răguşit. E ca un vin transformat în mătase, foc solidificat…

Îndepărtă uşurel şuviţele, apoi îi sărută gâtul alb printre flăcările încolăcite care-l lingeau lacome.

Cuvintele lui şi mângâierea neaşteptată o afectau insuportabil. Cutremurându-se, îi şopti numele, reacţionând neputincioasă când contururile feţei lui Flint se înăspriră şi mai mult, în linii sale dorinţei care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar pentru asta se născuse: pentru ca Flint să-i descheie rochia şi să-i urmărească blând cu degetele relieful sânului, smulgându-i tremurături ce înteţeau arşiţa lăuntrică din josul trupului.

Pierdută într-o ceaţă senzuală, abandonând orice principii, logica şi raţiunea, Aura îi atinse gâtul cu buzele, lingând locul unde i se simţeau pulsând bătăile inimii. În aceeaşi clipă, explorările lui lente, seducătoare, încetară.

Zgomotul aspru ce-i izbucni din adâncul pieptului o făcu pe Aura să-l privească; încremeni, dar Flint spuse, printre dinţi:

— Continuă.

Cu degete întrebătoare, îi descheie cămaşa şi, în timp ce respiraţia i se oprea, găsi pielea fierbinte a pieptului. Pe sub firele de păr, era netedă şi fină ca satinul.

Răspunzând instinctiv unui puternic val de dorinţă, îşi încordă muşchii, cu spatele arcuit. Flint îi cuprinse sânul în palmă, modelându-l după forma mâinii lui, se aplecă şi îl sărută, închizându-şi gura peste piscul implorator.

Aura se arcui de surprindere, iar o jinduire feroce, neîmblânzită, o străbătu pornind de pe culmea dorinţei îndelung reprimate ca un vârtej de furtună, purtând-o cu sine. Gemu, micul sunet gutural auzindu-se surprinzător de tare în tăcerea din cameră.

Sub limba lui Flint, sfârcurile ei îşi cereau drepturile cu o sensibilitate nemiloasă, pe care numai mângâierile lui ar fi putut s-o astâmpere, dar totuşi fierbinţeala şi umezeala gurii nu reuşeau decât să intensifice dorinţa.

Aura nu ştia când îi trăsese Flint rochia în jos, astfel încât acum nu mai avea sânii acoperiţi decât de dantela subţire, ştia numai că o privea cu o foame atât de violentă, încât invoca o jinduire la fel de profundă ca răspuns. Acum înţelegea de ce puteau muri oamenii din dragoste, de ce căzuseră împărăţii, se răsturnaseră guverne şi vieţi întregi fuseseră distruse de acea sălbatică plăcere.

Flint ridică faţa. Din ochi i se şterse aproape orice culoare, astfel încât numai două cercuri de aur pur, arzător, îi mai înconjurau pupilele dilatate. Aprinsă de focul întunecat al privirii lui, Aura nu protestă când el îi coborî rochia în talie şi-şi desfăcu brutal cămaşa. În schimb, se lăsă dornică în îmbrăţişarea lui dură şi finală ca însăşi soarta, cu sânii striviţi pe zidul tare al pieptului lui. Flint o sărută, iar ea răspunse cu aceeaşi tărie aprigă, unduindu-şi şoldurile sub rigiditatea ce-l dădea de gol, arătând că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea şi ea pe el.

Apăsarea îi potolea şi în acelaşi timp îi exacerba nevoia. Înlănţuindu-şi braţele împrejurul lui, se îndesă încă o dată, desfătându-se cu tunetele crescânde ale inimii lui, lăsându-se pradă unui abandon pe care abia dacă-l înţelegea.

Flint se întoarse, trăgând-o după el, şi din aceeaşi mişcare îi împinse spuma de dantelă a mătăsii până jos, cu furou cu tot, astfel încât nu mai rămaseră pe ea decât portjartierul, chiloţii franţuzeşti şi ciorapii negri ce-i învăluiau picioarele lungi şi suple.

Mâinile Aurei tresăriră, într-un efort instinctiv de a se acoperi.

— Nu, murmură el răguşit, cutreierându-i cu mâna suprafaţa uşor curbată a abdomenului. Degetul lui arătător se îndesă încet în mica adâncitură a ombilicului şi, spre

uimirea ei, găsi şi acolo un punct al plăcerii; atingerea îi lansă prin tot trupul unde de excitaţie.

— Credeai că se putea întâmpla asta? o întrebă Flint, cu acelaşi glas îngroşat. Te-ai îmbrăcat anume pentru mine astă seară, Aura?

Tremurând înfiorată, încercă să-şi adune o brumă de indignare când clătină din cap, dar zâmbetul lui îi arăta că n-o lua în serios, iar degetele acelea tandre, iscoditoare, inexorabile, se strecurară sub materialul chiloţilor de mătase şi o atinseră în locul unde era umedă, lunecoasă şi fierbinte, ca o capitulare deplină, chemarea a ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată.

Aura se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se neajutorat în timp ce închidea ochii, incapabilă să-i vadă triumful nestăpânit de pe chip, satisfacţia întru totul masculină ce se reflecta în privirea ochilor cu pleoape grele.

O străbăteau valuri-valuri de senzaţii; era neputincioasă sub dibăcia lină a degetelor lui, incapabilă să reziste, să dorească să reziste.

— Flint, spuse ea cu voce slabă, trăgând aer în piept. O, Doamne, Flint…

— Ce vrei?

Glasul lui răsuna ca un mârâit gros, cu cuvintele aproape nedesluşite.

— Spune-mi ce vrei, Aura, şi-ţi voi da, îţi dau orice… Focul atingerii lui începea să se înteţească, s-o tragă în jos printre flăcări şi tunete, să…

— Spune-mi acum că-l iubeşti pe Paul, spuse el feroce, ridicându-se în picioare.

Paul. O, Doamne, *Paul!*

Mâna Aurei sări în sus, acoperindu-i gura. Ghemuindu-se în adâncul pernelor moi de pe canapea, întoarse capul în direcţia opusă privirii lui neînduplecate.

Paul. Uitase de Paul, uitase de toate, sub vraja dragostei lui Flint. Şi crezuse, prosteşte, că dacă ea era vrăjită,

însemna că şi el era.

Dar acea întrezărire fugară a feţei lui, cu trăsăturile aspre crispate dispreţuitor, îi arăta cât de amarnic se înşelase. Furia, neomenia cruntă a trădării, se învolbură ca apa neagră a unei mlaştini.

Patima frenetică a dragostei lui şi reacţiile ei tăiaseră lanţurile făurite de-a lungul anilor, prin eforturi de voinţă, împrejurul nucleului furtunos al personalităţii ei, astfel încât Aura fu cea care replică, pe un ton plin de furie crescândă:

— Îl iubesc, lua-te-ar dracu' să te ia, porc arogant ce eşti. Asta nu înseamnă nimic! *Nimic!*

Se lăsă tăcerea. Apoi…

— Mi-aş dori să nu te cred, spuse Flint, cu glas onctuos.

Ochii lui îi lăsau pe obraji dâre de gheaţă. Aura trase aer în piept, printre suspine dureroase, şi-şi regăsi cât de cât controlul. Spuse, cu voce letargică:

— Nu mă aştept să înţelegi.

Se întoarse cu spatele şi începu să-şi îmbrace hainele la loc. Râsul lui, cu o aspră lipsă de haz, o făcu să întoarcă scurt capul.

— Tu însăţi te înţelegi, Aura, sau parazita aia de maică-ta ţi-a spălat creierul aşa de bine încât nu mai eşti în stare să vezi mai departe de propria siguranţă?

— Îl iubesc!

Flint râse fals, cu o turbare pe care Aura o înţelegea prea bine, pentru că ardea şi înăuntrul ei. Degetele lui lungi, pe umăr, o întoarseră cu faţa spre el.

— Dacă-l iubeşti, de ce respiri aşa de precipitat?

Degetul său mare îi urmări linia gurii, blând dar inexorabil. O străbătu un junghi arzător.

— De ce te uiţi la mine cu disperarea asta înfometată? îi sărută Flint pleoapele, peste ochii închişi. De ce pulsul ăsta înnebunitor de mărunt bate atât de repede încât nu-i pot ţine socoteala, în coloana de fildeş a gâtului tău? Mă doreşti, Aura.

— Asta nu-i iubire, spuse ea furioasă, ţinându-şi cu ghearele facultăţile mintale.

— Cine-a vorbit de iubire? Dar, dacă asta simţi pentru mine, ce fel de căsnicie ai avea cu Paul?

Cuvintele lui o loveau asemenea unor pietre. Dacă-l lăsa să vadă că era învinsă, avea să fie pierdută. Spuse pe un ton acid:

— O căsnicie la fel de fericită cum aş avea cu oricine.

— Chiar crezi că s-ar mulţumi cu genul tău de iubire? E bărbat, Aura, un bărbat cu nevoi bărbăteşti, iar afecţiunea diluată pe care i-ai oferi-o tu nu i le poate satisface. Când te va duce în dormitorul nupţial, în luna de miere, n-o să accepte resemnarea umilă; va dori o femeie care să-i răspundă cu ardoare şi pasiune la toate avansurile. Dacă zaci pe spate, supusă, o să se înfurie; va dori să-l atingi şi să-l săruţi, să i te deschizi şi să-i explorezi trupul cu aceeaşi dorinţă pe care mi-ai arătat-o mie, aceeaşi dorinţă pe care o va manifesta şi el.

O privea de sus în jos, cu chipul împietrit de dispreţ şi de încă ceva, o altă stare.

— L-am văzut sărutându-te, nu uita, spuse el neînduplecat, v-am văzut dansând împreună, şi se vede cu ochiul liber că, deşi el gâfâie de patimă, tu nu eşti afectată deloc. L-ai întărâtat aşa de tare cu aerele tale virginale de intangibilitate, încât crede că noaptea va fi totul în regulă, dar nu va fi, decât dacă eşti o actriţă mult mai bună decât ai dat până acum semne că ai fi. Fiindcă va dori un răspuns ca ăsta pe care mi l-ai dat mie. Va trebui să joci teatru şi să-l minţi, la fel cum l-ai minţit tot timpul.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Aura îşi înfruntă greaţa şi imaginile care o îngrozeau; imagini nu ale lui Paul, ci ale ei înseşi, culcată în pat cu bărbatul care acum îi vorbea atât de crud, ale trupului zvelt pregătit s-o cotropească şi s-o invadeze, ale contrastului dintre mâinile ei palide şi pielea lui bronzată, în timp ce descoperea cu subtilitate

drăgăstoasă toate diferenţele multiple dintre bărbat şi femeie.

Puternice şi seducătoare, imaginile îi frângeau inima, îi străpungeau tot trupul cu junghiuri fierbinţi, şi totuşi Flint nu-i oferise nimic, nici căsătoria, nici măcar o relaţie amoroasă.

— Halal prieten mai eşti, comentă ea, pe un ton caustic.

Dinţii lui se dezveliră într-un zâmbet acru.

— Mda, aşa e. Dar până la urmă, o să-mi mulţumească.

— Şi mama mea îmi spunea acelaşi lucru, şi nici pe ea n-am crezut-o. Ai tupeu, să-i anulezi dreptul de a hotărî singur.

Râzând, Flint îi atinse obrazul, cu degetele sale prelungi blânde, dar şi poruncitoare. Aura se opuse, dar el, fără brutalitate, îi întoarse faţa astfel încât să fie silită să-i înfrunte strălucirea aurie arzătoare a privirii. Chiar în timp ce închidea ochii, Aura ştiu că era prea târziu; Flint îi recunoscuse capitularea.

— Ştii bine că nu vrei să te măriţi cu el, spuse, răspicat. Cavalerii în armură strălucitoare nu-s pentru tine, Aura. Tu n-ai nevoie de salvarea nimănui.

— Eşti crud, murmură ea înfundat, sfâşiată în două de ură şi dorinţă.

Flint râse din nou, iar degetul lui îi atinse gura, strecurându-se printre buze până i le întredeschise.

— Numai cu diamantul poţi tăia un alt diamant, comentă el, mângâindu-i carnea extrem de sensibilă a buzei de sus, dulce-aţâţător, după care îşi trecu degetul peste muchia tăioasă a dinţilor ei din faţă. Eşti crudă, crudă, poruncitoare şi vibrantă, plină de viaţă, cu gura ta roşie şi senzuală şi ochii ăştia de vrăjitoare, verzi ca jadul spuzit cu aur. Vrei cu mult mai mult decât îţi poate oferi el, vrei tot ceea ce are de dăruit viaţa. Şi de la Paul, n-ai să capeţi aşa ceva.

Îşi vârî degetul în gură, pentru a-i simţi gustul, privind cu ochii lucitori şi îngustaţi cum îi şuiera respiraţia printre

buze, cum i se coborau pe neaşteptate genele într-o reacţie involuntară faţă de acel mic gest primitiv.

— N-ai de unde şti asta, replică Aura, cu un dispreţ biciuitor, pentru că ajunsese prea aproape de capitulare.

Flint ridică din umeri.

— Îl cunosc pe Paul mult mai bine decât tine. E un om convenţional şi cam de modă veche. Uită-te la maică-sa: genul ăsta de viaţă ţi-l rezervă şi ţie. O să te ţină legată în lanţurile iubirii lui, până când totul se va transforma în insatisfacţie şi deznădejde, apoi în ură…

— În niciun caz Paul, nu se lăsă ea.

— Nu eşti decât o lipitoare, mârâi Flint, înfuriindu-se dintr-odată. La început, am crezut că banii erau motivul, dar nu e numai atât, nu-i aşa, deşi au şi banii importanţa lor.

Albă la faţă, cu ochii lucind de lacrimi abia stăpânite, Aura se răsti:

— Nu mă mărit cu Paul pentru bani!

Spre surprinderea ei, Flint dădu din cap, fără a o slăbi un moment din privire. Şi el pălise, iar cicatricea îi ieşea în evidenţă pe obraz, lividă, încheiată printr-un cârlig drăcesc de-a lungul liniei neînduplecate a maxilarului.

— Nu numai pentru bani, poate. Vrei puterea şi stabilitatea lui, vrei să-l foloseşti ca pe un adăpost contra lumii, să-l faci să ia locul tatălui şi al vărului tău. Relaţii plăcute, sigure, amândouă, atâta doar că tatăl tău te-a părăsit, şi Alick la fel, deşi într-un alt mod. S-a însurat. N-ai mai avut pe cine să te bazezi, aşa că ai pornit în căutarea cuiva care să aibă grijă de tine.

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat. Tatăl tău vitreg s-a sinucis – alt bărbat care te-a părăsit, dar de data asta lăsându-te pe cap cu o mamă proastă, bună de nimic, doar să flirteze cu toţi bărbaţii.

— Să-ţi fie ruşine! strigă Aura, pierzându-şi complet

controlul. N-am „pornit în căutarea” nimănui! îi maimuţări ea tonul, cu ochii scăpărând de furie şi gura răsfrântă dispreţuitor.

Zâmbetul lui era rece şi enervant.

— Nu te condamn, nu întru totul. Mama ta îşi găsea bărbaţi pe care se putea bizui, aşa că i-ai urmat exemplul şi, într-un stil foarte comod, te-ai îndrăgostit de Paul. Desigur, şi Paul vrea să depinzi de el, fiindcă aşa îşi poate închipui că e mai puternic. Dar nu de o putere ca asta ai tu nevoie. Dacă te măriţi cu el, peste cinci ani vei simţi că te tâmpeşti de plictiseală şi-ai să-i faci viaţa un iad.

— Pe când tu, vai ce puternic eşti! îl zeflemisi ea.

— Sunt puternic, încuviinţă Flint, cu simplitatea declarativă a omului care se cunoaşte atât de bine pe sine încât nici nu mai are nevoie să se laude. Dar să nu crezi că vei schimba un sprijin cu altul. Eu nu-ţi ofer nimic, Aura, niciun umăr de care să te rezemi, nicio manta de vreme rea, absolut nimic. Nu vei putea spune că te-am sedus. Când vei veni la mine, ai să fii liberă şi vei înţelege perfect ce faci.

Vorbea cu o detaşare nemiloasă, care-i spulbera Aurei ultimele urme ale stăpânirii de sine.

— Vreau să mă duc acasă! scrâşni ea cu vocea întretăiată, în tăcerea dureroasă ce se lăsase.

— Cred că taxiul a ajuns, de-acum. Ţine minte doar un lucru, se înăspri glasul lui Flint, devenind necruţător şi crud. Mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă ai să te măriţi cu Paul sau nu, tu şi cu mine vom face dragoste. Întreabă-te care din două îl va durea mai rău.

Nu era o ameninţare, ci de-a dreptul o certitudine. Cu cuvintele lui implacabile răsunându-i în urechi, reverberându-i prin suflet, Aura se răsuci pe călcâie.

— Şi toate astea, spuse ea, pe cel mai trufaş ton de care era în stare, fiindcă refuz să mă culc cu tine.

În clipa când cuvintele îi ieşiră pe gură, le şi văzu

nimerindu-şi ţinta. Zâmbetul lui Flint era diavolesc, ochii nemiloşi i se luminară dinăuntru, parcă aprinşi de flăcările infernului, în timp ce, cu o încetineală calculată, o trăgea spre el, astfel încât să simtă forţa dezgolită şi necruţătoare a senzualităţii lui şi agresivitatea care o însoţea.

Se împotrivi, dar Flint era prea puternic. Deşi nu-i făcea niciun rău, o lăsa, cu o uşurinţă umilitoare, să se epuizeze singură. Era excitat, dar în locul crispării involuntare pe care o simţise în braţele lui Paul, acum era aproape sufocată de o exultare feroce.

Acest lucru o făcu să se hotărască. Îşi ridică spre el faţa înroşită de patimă, scrâşnind printre dinţi:

— Dacă mai faci o singură mişcare, te dau în judecată pentru molestare şi tentativă de viol.

Flint râse, cu respiraţia uşoară şi fierbinte mângâindu-i gura incredibil de gingaşă.

— Şi-am să te dau şi eu, o ironiză. Nu te poţi mărita cu el, Aura.

Ştia, dar dacă o spunea, nu-i mai rămânea nicio pavăză contra dorinţei care pulsa printr-însa, copleşind-o, distrugând tot ceea ce învăţase vreodată în viaţă, lăsând-o în derivă pe o mare necunoscută şi mai primejdioasă decât oricare alta.

Închizând ochii ca să nu mai vadă porunca din privirea lui, strânse fălcile, cu gura crispată într-o linie îndărătnică.

— Am să fac ce-mi foloseşte mie mai mult, spuse ea pe un ton sec. Nu sunt o muiere proastă, să mă las scoasă din minţi de seducţia ta.

— Într-adevăr, nu eşti. Frumuseţea asta coaptă ascunde o aventurieră cu pielea tăbăcită, hotărâtă să-şi continue viaţa pe un drum despre care ştii sigur că duce la a-l înşela pe Paul, chiar dacă nu va afla niciodată că nu-l iubeşti.

— Ba îl iubesc! exclamă ea.

— Deci, ai de gând să mergi până la capăt? Smulgându-se din braţele lui, vorbi cât putea de calm şi sigur:

— Nu te priveşte, Flint. Mă duc acasă. *Acum.* Chipul lui rămase neclintit, fără nicio altă emoţie decât resturile pasiunii ce-i licăreau în adâncurile ochilor, dar Aura simţi totuşi că în acel moment se afla într-un pericol mai mare decât oricând în viaţa ei. Apoi, spre uimirea ei, Flint izbucni în râs.

— Bine, consimţi el.

Şi o conduse până în faţa blocului, unde o ajută să se urce în taxi, adăugând cu un amuzament sardonic:

— Îţi mulţumesc pentru seara atât de interesantă, Aura.

Furia se războia cu tristeţea şi o durere atât de adâncă încât refuza s-o recunoască. Privind drept înainte, spuse fără nicio intonaţie:

— Noapte bună.

Când ajunse acasă, însă, mânia i se risipise, iar frenezia ardorii fusese înecată de ruşine; în gură îi rămăsese un gust amar, de fiere.

Toate argumentaţiile ei raţionale se dezvăluiau aşa cum erau de fapt: făţarnice şi egoiste. Flint avea dreptate. Ceea ce simţea pentru Paul nu avea nimic în comun cu senzaţia de firesc, de inevitabil, pe care o avusese în braţele lui Flint.

Şi, din această cauză, nu se putea mărita cu Paul, deşi îl iubea. Merse încet pe aleea din faţa casei, învârtind pe deget diamantul de la Paul, privind cum scânteia în adâncurile lui lumina palidă a lunii. Florile de iasomie, ca nişte stele roz şi albe, luceau în întuneric, răspândindu-şi dulce mirosul puternic prin văzduhul răcoros.

Aura îşi frecă braţele înfrigurate, în timp ce asculta o sirenă care se tânguia pe şosea, împrăştiind teamă şi tristeţe. „O ambulanţă.” Învrednici cu un gând pacientul pe care-l ducea, sau spre care se îndrepta.

Nu voia să se afle acolo. Voia să fie undeva la ţară, unde singurele zgomote nocturne erau cele rurale, plăcute şi paşnice, câini urlându-şi cântecul de leagăn spre lună, porci spinoşi grohăind nostalgic din desişuri, şipotul blând al unui

pârâu curgând prin curţile caselor.

Era laşitate curată, desigur. Nu voia decât să fugă de încurcătura apărută dintr-odată în viaţa ei. Numai că nu avea pe nimeni care să i-o rezolve. Era problema ei şi trebuia să şi-o descurce cât de bine se pricepea.

La întoarcerea lui Paul din Samoa, trebuia să-i spună că nu se putea mărita cu el. După aceea, avea să vină rândul lui Natalie. Trebuia să-i anunţe pe toţi invitaţii la nuntă, ca şi pe florar, pe furnizorul de alimente şi pe încă vreo duzină. Cadourile urmau să fie trimise înapoi. Şi ea trebuia să le facă pe toate, fiindcă Natalie n-ar fi fost în stare.

I se frângea inima. Avea să fie îngrozitor, iar anii următori aveau să fie şi ei îngrozitori, cu mama ei acuzând-o încontinuu că dăduse cu piciorul siguranţei amândurora, pentru un capriciu. Natalie n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Iar Aura nu putea să spună nimănui, şi cu atât mai puţin lui Paul, ce anume o făcuse să se răzgândească.

Flint îi dăduse clar de înţeles că nu le prevedea niciun viitor împreună. Nu-l putea face pe Paul să sufere şi mai mult, spunându-i că se aprinsese de patimă după cel mai bun prieten al lui.

Fiindcă numai atât era. În privinţa asta, nu-şi făcea iluzii. Iubirea implica interese comune, angajamente împărtăşite. Cu Paul, avusese parte de ele. Această dorinţă copleşitoare care o prinsese în vraja ei era superficială, o stare euforică şi orbitoare fără nicio substanţă. Ea şi Flint nu aveau în comun altceva decât o atracţie înflăcărată care avea să se stingă în timp. Într-un timp nu prea îndelungat, din partea ei.

Aura considerase întotdeauna că bărbaţii erau în primul rând cei capabili să-şi fragmenteze vieţile emoţionale, iubind într-un compartiment, poftind în altul, fără nicio comunicare între cele două. Poate că era ceva în neregulă cu ea.

Sau poate, îşi mai zise Aura, descuind uşa, nu era decât

un ghinion, ca un cutremur sau un val tsunami. Flint avusese acelaşi efect ca o catastrofă naturală asupra vieţii ei.

Când se trezi din somn, după încă o noapte aproape nedormită, auzi de-afară glasul lui Alick.

Peste un moment, răsună un ciocănit în fereastră.

— Te-ai trezit? o întrebă el.

— Adineaori, gemu Aura. Stai o clipă.

Când deschise uşa, Laurel stătea în prag, pe când Alick părea să examineze legătura cablului de curent electric cu casa.

— I se pare că arată cam şubredă, îi explică Laurel.

Aura o plăcea foarte mult pe soţia lui Alick, dar în acel moment nu dorea să-i privească ochii căprui-aurii, mult prea pătrunzători.

— Ne-am gândit că poate ai dori să petrecem o zi liniştită împreună, continuă Laurel, privind-o exact cu expresia perspicace de care se temea Aura. Mai bine zis, cu Alick. Eu voi merge la mama mea, dar Alick a spus că de luni de zile n-a mai stat de vorbă cu tine ca între veri.

O urmă pe Aura în cameră şi închise uşa în urma ei, mărturisindu-i, cu o licărire în ochi:

— Cred că e cam gelos. Întotdeauna a avut sentimente deosebite pentru tine, iar acum, când urmează să te măriţi… da ce-i, ce s-a întâmplat?

Aura clătină din cap, dar silueta zveltă a lui Laurel se unduia prin lacrimile din ochii ei. Laurel o cuprinse cu braţele.

— Nu cunosc alt om în care să poţi avea mai multă încredere decât în Alick, spuse ea, îmbrăţişând-o cu blândeţe.

După ce-şi trase neelegant nasul, Aura spuse, cu un tremur în voce:

— Nu, nici eu.

Laurel o mai strânse o dată, apoi îi dădu drumul,

împingând-o uşurel spre dormitor.

— Du-te şi ia ceva pe tine. Ascultătoare, Aura se îmbrăcă, intră să-i spună mamei sale ce urma să facă şi plecă.

Fiind o vizită de scurtă durată, copiii, doi băieţi şi o fetiţă de trei ani, fermecătoare şi plină de sine, numită Muriel, care era fina Aurei, fuseseră lăsaţi la Kerikeri. Apartamentul părea pustiu fără vocile lor, ca nişte ciripituri de păsărele, răsunând din toate camerele. După câteva minute de la sosire, Laurel plecă.

Era o zi superbă, albastră, verde şi aurie, atât de proaspătă şi limpede încât avea un gust ca al vinului pe limbă.

— Hai să ieşim pe terasă, propuse Aura. Cum e vremea la Kerikeri? Aici a fost groaznic, ploaie, ploaie şi iar ploaie, şi vânturi din toate punctele cardinale, dar mai ales de la sud şi vest, şi un frig de crăpau pietrele.

Soarele o învăluia într-un val de căldură. Continuând să îndruge verzi şi uscate despre vreme, Aura se prăbuşi într-un fotoliu.

— În regulă, tânără Aura, o întrerupse calm Alick, ce te frământă?

Buzele îi tremurau. I-ar fi fost mult prea uşor să se arunce în braţele lui, aşa cum obişnuia la vârsta de şaisprezece ani, dar aceasta era o situaţie în care nici cel mai înţelegător dintre veri n-ar fi putut s-o ajute. Ţinându-şi cu hotărâre faţa întoarsă în altă parte, clătină din cap.

— Uneori, continuă el, fără patimă, prinde bine să discuţi deschis cu un observator mai mult sau mai puţin imparţial.

Aura îi mărturisise atât de mult timp toate necazurile şi temerile ei, încât acesta devenise un obicei, de care încercase să se dezbare. Oare Flint avea dreptate? Luase năravul de a căuta mereu sprijinul altora?

— Haide, Aura, insistă Alick. Dă pe gură. Se lăsă păgubaşă.

— Nu mă pot mărita cu Paul, spuse ea, cu voce plată.

Alick dădu din cap.

— Flint, aşa-i?

— Nu se vede? izbucni Aura.

Oare şi Paul şi-ar fi dat seama cine era cauza?

— Pentru alţii, cred că nu, dar eu te cunosc de mai mult timp decât majoritatea oamenilor.

Aura îşi muşcă buzele, înfruntându-şi năvala lacrimilor. Vărul ei o aştepta tăcut, până îşi regăsi calmul îndeajuns ca să vorbească.

— Cel mai îngrozitor e că nu-l iubesc pe Flint. Vreau să spun – nu-l cunosc. Pe Paul îl iubesc, da, atât de mult, este tot ce-mi pot dori de la un bărbat şi nu suport gândul de a-l răni, dar…

Strânse pumnii, silindu-se să rostească pentru prima oară cuvintele fatale:

— …dar nu vreau să mă culc cu el.

— Iar cu Flint, vrei.

În glasul lui nu se simţea niciun reproş, însă Aura dădu din cap ruşinată, şoptind:

— Da.

— O mai ţii minte pe Jenna? Când am cunoscut-o pe Laurel, eram logodit cu ea.

Aura uitase. Alick şi soţia lui formau o pereche atât de ideală, încât fata pe care o alesese el prima dată se estompase undeva în trecut.

— Jenna… repetă ea, după un moment. Da, mi-o amintesc. Era drăguţă, dar foarte tânără.

— Pe-atunci, era tot ceea ce credeam că mi-aş fi dorit. Dar, în clipa când am întâlnit-o pe Laurel, am ştiut că n-avea să meargă.

— Da, dar Laurel te iubea, spuse ea obosită. Îmi aduc aminte; s-a văzut clar, din primul moment. Flint nu mă iubeşte câtuşi de puţin. Mi-a spus-o limpede.

— Serios? Asta nu contează cu adevărat. Ceea ce contează e că nu te poţi mărita cu Paul McAlpine, când

simţi ceea ce simţi pentru Jansen.

Părea atât de simplu, enunţat de glasul calm al lui Alick. Aura dădu din cap a încuviinţare, înghiţind în sec.

— Ştiu.

— Şi ce-ai de gând? Zdrobită, Aura oftă.

— Va trebui să-i spun lui Paul. E plecat în Samoa şi nu se întoarce până marţi. Apoi, va veni rândul lui Natalie.

— Pe ea poţi s-o laşi în seama mea, spuse Alick, cinic.

Aura rămase cu capul plecat, frământându-şi pliurile fustei între degetele tremurătoare.

— Nu-i aşa de simplu, murmură ea. Paul i-a cumpărat mamei un apartament – o să se supere, o să fie foarte necăjită.

— Haide, Aura, doar ştii şi tu atâta lucru! Mama ta şi-a făcut singură viaţa praf. Nu e nevoie să-ţi baţi şi tu joc de viaţa ta, numai ca s-o ţii în puf.

— Paul o să sufere.

Fără pic de remuşcare, Alick replică:

— Şi Jenna a suferit când am rupt-o cu ea. Nu ştiu ce-o să se întâmple între tine şi Flint, indiferent dacă nu e decât o scuză, fiindcă ştii în adâncul inimii că ai greşi măritându-te cu Paul, dar problema e că nu vrei să te căsătoreşti cu el, şi gata.

Dinţii Aurei se înfipseră atât de adânc în carnea buzelor, încât simţi gustul de sânge.

— Dar vreau, se tângui ea.

— Zău? Atunci, ce-i toată aiureala asta?

— Of, la *dracu'!*

— Priveşte adevărul în faţă, Aura.

— Nu suport oamenii care-mi spun să privesc adevărul în faţă! strigă ea, bătând cu pumnul în braţul fotoliului.

— Parc-ar vorbi Natalie, nu tu. Nu va fi deloc amuzant, recunoscu el, făcând haz de necaz, dar Laurel şi cu mine te vom ajuta oricum putem.

Un moment, Aura fu ispitită să accepte.

— Ba nu, spuse ea totuşi, cu voce răguşită, singură m-am băgat în încurcătura asta, singură am s-o rezolv.

Soarele asfinţea, fumuriu şi dramatic, după un strat de nori, când Aura ajunse înapoi acasă, într-o stare de spirit mult mai stabilă. Din păcate, nu-i era dat s-o ţină mult.

Când intră pe uşă, mama ei sări în picioare, surprinsă, scăpând din mână o foaie de hârtie.

— O iau eu, spuse Aura, aplecându-se maşinal s-o ridice.

— Nu nu, nu-i nimic.

Vocea lui Natalie era şi mai suspectă decât iuţeala cu care smulse hârtia.

Aura, însă, recunoscuse antetul. Cu o voce severă, întrebă:

— Cât datorezi pe cartea de credit? Mâna mamei sale tremura.

— Doar câteva mii, spuse ea, nesigură.

— Câteva mii?

Aura profită de stupoarea femeii pentru a-i smulge contul. Privi cifrele şi simţi cum i se ştergea culoarea din piele, lăsând-o îngheţată şi dezorientată.

— Aici nu-s doar câteva mii de dolari.

— Da, bine, cum crezi că m-am putut ţine pe picioare?

Natalie se înfuriase, tactica ei obişnuită când era vorba de probleme băneşti.

„Urmează lacrimile”, îşi spuse Aura, înfruntându-şi senzaţia stranie a ruperii de realitate.

Evident, ochii mamei sale se înceţoşară delicat.

— Nu face nimic, spuse ea, pe un ton împăciuitor. Voi putea plăti imediat ce te măriţi.

— Cum adică?

Vocea Aurei era spartă, cu emoţia atât de strict înfrânată încât suna aspru.

— Păi, când mă mut în noua locuinţă, o voi putea vinde pe asta şi-am să plătesc nota.

Aura se aşeză, ţeapănă, în timp ce se chinuia să

absoarbă noua lovitură.

Dacă nu se mărita cu Paul, nici ea şi nici mama ei nu mai aveau vreo şansă de a achita datoriile.

Cu voce surdă, întrebă:

— Pe ce naiba i-ai cheltuit?

— După moartea lui Lionel, am rămas cu datorii – de vreun an refuza să-mi mai dea bani. A trebuit să plătesc înmormântarea, şi pe urmă... a trebuit să-mi fac o rochie pentru nuntă. Doar nu pot lua pe mine orice vechitură, nu...? gesticulă vag Natalie, înainte de a începe să plângă de-a binelea.

— E-n regulă, o linişti Aura, fără intonaţie. Nu plânge. O să ne descurcăm noi.

— Sigur c-o să ne descurcăm, confirmă Natalie, tamponându-şi ochii cu o batistă mică de dantelă. Întinse mâna după factură şi-şi petrecu restul serii ignorând-o cu hotărâre, ca şi pe fiica ei.

Aura era sfâşiată de un tumult interior pe care nu i-l putea dezvălui mamei sale. Inactivitatea îi făcea nervii ferfeniţă – căci, desigur, nu putea face nimic până nu vorbea cu Paul. Incapabilă să mai adoarmă în noaptea aceea, întâmpină cu resemnare începutul săptămânii. De-a lungul tuturor greutăţilor prin care trecuse, se ţinuse cu îndârjire de granatele bunicii sale, dar acum trebuia să renunţe la ele. Şi cu toate că erau cele mai rare şi mai scumpe pietre preţioase verzi, n-aveau să-i aducă nici pe departe suma datorată de Natalie.

O vizită la firma de bijutieri care-i vânduse bunicului ei granatele, cu atâţia ani în urmă, îi confirmă temerile. Cu ochii uscaţi, le înmână, primi cecul şi îl transferă în contul cărţii de credit a lui Natalie.

În drum spre casă, stătu prăbuşită pe un scaun din autobuz, încercând să găsească soluţii pentru a obţine şi restul de bani. Instalaţia ei de computer nu valora mult, dar ar fi ajutat-o să mai câştige timp. Trebuia să ipotecheze

apartamentul. „Mai bine să mă asigur”, îşi spuse ea abătută, „că mama nu mi-a luat-o înainte”.

Când ajunse acasă, o găsi pe Natalie uitându-se la un morman de cadouri care fuseseră aduse de un curier. O privi pieziş pe Aura, după care spuse grăbită:

— A, bine că te-ai întors la timp.

— La timp pentru ce? Mama ei râse.

— Păi, la timp ca să le duci pe astea acasă la Paul.

— Le duc mai târziu, răspunse vag Aura. Mâine.

— Of, du-le acum. Ştii bine că încarcă prea mult chichineaţa asta. Ia un taxi, ca o fată ascultătoare, şi du de-aici toată grămada. Am văzut cumva încă un aviz de colet în cutia poştală?

— Da.

— Atunci fă bine şi ridică-l, da?

Aura n-avea cum să care toate cutiile până la cea mai apropiată staţie de autobuz. Ce naiba, îşi spuse ea, amorţită. Mai avea doar atâţia bani cât să plătească taxiul. Comandă unul prin telefon şi, când sosi, îngrămădi cadourile înăuntru şi ceru s-o ducă la oficiul poştal. Luă pachetul şi îl puse în maşină, când deodată îi veni o idee.

— Stai o clipă, spuse ea, şi se repezi spre cabina telefonică. Formă numărul lui Paul, apoi rămase cu degetele albite de încordare, aşteptând să răspundă cineva.

Nu răspunse nimeni, ceea ce însemna că Flint nu era acasă. Bineînţeles, se afla la serviciu. Dacă îi mai rămăsese o brumă de bun simţ, îşi spuse ea cu înverşunare, în timp ce revenea în taxi şi dădea adresa lui Paul, se mutase înapoi în propriul lui apartament.

Dar prezenţa lui era întipărită prin toată casa. Ziarul de dimineaţă stătea împăturit pe o masă, o cană de cafea clătită se usca pe bufet, cu gura în jos, iar o cravată de mătase care nu era a lui Paul stătea petrecută pe spătarul canapelei.

Simţi un gol în stomac. Cu gura strânsă într-o linie

subţire, duse pachetele în camera de oaspeţi, rezervată pentru cadouri.

După ce le puse bine, contemplă un moment toate cutiile. Printre ele se găseau câteva obiecte fermecătoare, alese cu grijă şi drag, lucruri pe care abia aşteptase să le vadă în casa ei. Dintr-odată, lacrimile începură să-i ardă ochii, insuportabil de usturător.

Aproape ajunsese la uşă, când aceasta se deschise. Sângele i se scurse din obraji, când intră silueta înaltă a lui Flint.

Amuţită, se opri brusc. Ochii lui îi sfredeliră chipul palid, se opriră un moment, tulburător, asupra gurii, apoi reveniră spre privirea ei copleşită.

— Arăţi ca moartea, observă el.

— Mulţumesc. Ce cauţi aici? Aproape absent, Flint răspunse:

— Mă pregătesc să mă mut înapoi la mine. Aura îşi muşcă buza. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât bâigui:

— Am pus nişte daruri de nuntă în… în cameră.

Gura lui Flint se înăspri. După o clipă de linişte încordată, spuse sec:

— Înţeleg. Deci, lăcomia a învins integritatea. Dar poate că oricum nu aveai prea multă.

Pe sub şoc şi durere, se învăpăie un val de furie profundă, înviorătoare. Se pripea mult prea tare să tragă concluzii.

— Orice-aş face, nu te priveşte! se răsti ea. Vezi-ţi de treburile tale, bine?

— Spune-mi doar atât, plănuieşti să mergi până la capăt?

Aura înălţă capul, arogantă.

— Ţi-am mai spus ce am de gând să fac. Voi face ceea ce mă aranjează pe mine.

Flint scrâşni ceva printre dinţi, un mormăit pe care Aura se bucură că nu-l înţelegea, apoi mârâi:

— Ba pe dracu’! Ce te-a apucat? Ţi-a cântat Natalie o

poveste tristă despre cât de greu e să fii sărac, poate? Sau ai ajuns la concluzia că, de-a lungul secolelor, atâtea femei au strâns din dinţi şi şi-au numărat în minte banii ori de câte ori le atingeau bărbaţii lor, încât trebuie să fie destul de uşor?

— Mi se face greaţă când te-aud, replică ea cu o voce de gheaţă, răsucindu-se să pornească spre uşă.

O apucă de braţ.

— Asta-i nimic pe lângă ce simt eu, Aura…

— Dă-mi drumul!

Flint îşi folosi forţa. Nu atâta cât s-o doară, dar mai mult decât suficient pentru a o trage inexorabil spre el.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, laşule, îi ordonă Aura, împietrită.

Ochii lui se îngustaseră ca două fante aurii, dar la auzul acestor cuvinte se deschiseră, ca două guri de iad.

— Curios că foloseşti cuvântul ăsta, replică el agresiv, răsfirându-i cu respiraţia şuviţele de păr de pe frunte. Eşti o javră mincinoasă şi escroacă, o curvieştină fără scrupule care a pus ochii pe marea şansă, şi mai ai obraz să mă faci pe mine…

Atinsă, oricât de furioasă era, Aura se răsti:

— Şi cu toate astea, mă doreşti! Deci, ce spune asta despre tine, Flint?

— Că sunt un prost, răspunse el, abia mişcându-şi buzele. Ridică mâna liberă şi-şi plimbă degetul prelung dintr-o parte în alta a maxilarului ei, ridicându-i faţa pentru a-i susţine privirea nemiloasă.

Parcă ar fi împuns-o cu un fier înroşit; un şoc electric violent o pârjoli prin toată fiinţa. Aura încercă să se smulgă, dar mâna lui pe braţ o ţinea în loc. Ceva hidos şi brutal se mişca în adâncurile scânteietoare dinapoia acelor gene dese şi drepte.

— Da, continuă Flint, cuprinzându-i bărbia, cu un gest mângâietor spre ureche, pentru a se juca uşurel cu lobul

mic şi sensibil.

Aurei i se opri respiraţia în gât. Niciodată nu se gândise la ureche ca la o zonă erogenă, nu-şi dăduse seama că-i putea propaga mesaje erotice atât de intense prin tot trupul. Stătea cu ochii larg deschişi, tulburaţi, în timp ce micile mângâieri îi mistuiau toate inhibiţiile şi lanţurile fragile ale onoarei.

— Uluitor aer de inocenţă mai ai, de parcă tot ce facem ar fi proaspăt şi nou pentru tine, comentă el încet, privind-o cu un zâmbet rece care abia dacă-i arcuia gura aspră. Te surprinde că-ţi plac mângâierile unui bărbat, Aura? Niciun altul nu te-a mai pus aşa pe jăratic?

Gâtlejul i se uscase; n-ar fi putut vorbi nici chiar dacă-şi găsea cuvintele. Degetul lui înaintă, se strecură în adâncurile sensibile ale urechii, făcând-o să se înfioare, să-l implore mut să înceteze, s-o lase în pace.

— Mă întreb de ce, continuă Flint, cu glasul său voalat. Oare fiindcă îi alegi pentru bani?

Încercând să se ascundă de vraja electrizantă a privirii lui, să se elibereze din letargia care-i înmuia oasele, topind-o toată la atingerea lui, Aura îşi închise pleoapele îngreunate.

Brusc, Flint îi dădu drumul.

— Vrei să i-o spun eu?

Un moment, fu ispitită să accepte, dar aproape imediat clătină din cap. Nu putea alege calea laşităţii.

— Să-i spui imediat ce ajunge acasă, ordonă el, uitându-se la ceas. De nu, am s-o fac eu în locul tău.

Aura îl privi cu uimire şi furie în suflet. O manipulase, încă o dată. Slavă Domnului că nu-l iubea, îşi spuse ea, sfidătoare. Dar, Doamne, când o atingea, trupul ei îşi cunoştea stăpânul.

În clipa următoare, din uşă se auzi glasul lui Paul:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Ruşinea o năpădi pe Aura în valuri reci ca gheaţa, făcând

să-i fugă pământul de sub picioare. Întoarse capul spre uşă, cu gura căscată de stupoare, obrajii împurpuraţi şi ochii tulburi dând-o de gol.

Nu găsi niciun răspuns, nu avea nimic de spus, nu putea decât să se holbeze la omul acela despre care nici măcar nu ştiuse vreodată că exista. Paul al ei cel blând dispăruse, iar în locul lui stătea un străin cu chipul crunt.

Ştia, îşi spuse ea, cuprinsă de panică, dându-şi seama că o văzuse în braţele lui Flint.

— Tu ce crezi? întrebă acesta aspru, privindu-şi prietenul cu o răceală speculativă.

— Se pare că ar fi fost cazul să-mi protejez interesele.

Glasul plăcut al lui Paul era îngheţat.

— De când aţi început?

— N-am început nimic, răspunse repede Aura, dar expresia şi tonul o dădeau de gol.

— Nu mă minţi, spuse el, plictisit. Pentru numele lui Dumnezeu, Aura, nu minţi! Ceea ce-am văzut acum o clipă nu era…

Închise ochii o secundă, apoi îşi impuse să-i deschidă din nou. Se uita numai la ea, nu şi la bărbatul care stătea alături, cu răbdarea atentă, încordată, a unui tigru gata să se repeadă.

— Nu e vorba de ceea ce-a spus Flint, nici de felul cum te-a atins, ci despre… De când durează?

Aura trase adânc aer în piept, cu ochii umplându-i-se de lacrimi zadarnice, în timp ce-i studiau chipul drag.

— De când am văzut-o prima oară, răspunse Flint, implacabil.

— Nu, şopti fără speranţă Aura. Flint o privi cu dispreţ.

— Ba da.

— V-aţi culcat împreună?

Întrebarea fusese rostită rapid şi fără intonaţie. Aura îl privi pe bărbatul cu care încă mai era logodită şi-i văzu pumnii încleştându-se.

— Nu! îi izbucni ei răspunsul de pe buze, dar glasul abraziv al lui Flint i-l acoperi.

— Tu ce crezi? întrebă el din nou. De astă dată, în întrebare se simţea o notă de insolenţă, ca şi cum ar fi vrut să-l provoace pe Paul.

Furia, şi o înverşunare acidă, întunecară chipul lui Paul.

— Nu laşi niciodată prietenia să-ţi stea în cale spre o femeie pe care o doreşti, aşa e.

Flint? spuse el, cu albeaţa din jurul buzelor contrazicându-i calmul aparent. Ieşiţi afară, amândoi!

— Paul...

Semnalul imperativ al unui pager o întrerupse, dar Aura abia îl auzi. Când îi rosti din nou numele, Paul nici măcar n-o privi, repetând doar, indiferent:

— Ieşiţi afară.

În mod uluitor, Flint întinse mâna şi ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. La fel de surprinzător, Paul nu încercă să-l oprească.

Aura se întoarse, cu toate visele spulberându-i-se pe podeaua din faţa ei. Sunetul vocii lui Flint lătrând ordine în receptor fu ultimul lucru pe care-l mai auzi, în timp ce închidea uşa în urma ei şi ieşea, luându-şi adio de la viaţa fericită la care jinduise atât de mult, într-un întuneric friguros nici pe departe la fel de negru ca pustietatea din inima ei.

Ploua, dar nu observă, hotărâtă numai să ajungă la adăpostul casei ei. Nu se gândea la scena prin care trecuse; dacă începea, nu s-ar mai fi putut controla şi ar fi fost prea umilitor să parcurgă cei cinci kilometri până acasă plângând.

În cele din urmă, asta făcu, ploaia amestecându-se cu lacrimile şi spălându-i-le într-un torent rece. Noroc că Natalie nu era de faţă. Încă ofensată, se hotărâse să ia cina cu nişte prieteni, la mică distanţă de oraş; dacă vremea se înrăutăţea, intenţiona să rămână acolo peste noapte. Aura

se ruga s-o facă.

După ce făcu un duş şi luă pe ea o pereche de blugi vechi şi un pulover, se aşeză cu carneţelul în faţa ei şi începu să le telefoneze metodic tuturor invitaţilor, tuturor firmelor, pentru a anunţa că nunta se contramandase.

Peste două ore, închise telefonul, obosită, având senzaţia că fusese bătută cu băţul. Lacrimile îi şiroiau pe obraji; lăsându-şi capul în piept, începu să plângă pentru toate cele la care renunţase din cauza legăturii cu un bărbat care n-o iubea, un bărbat pe care nu-l iubea.

Ciocănitul în uşă o făcu să încremenească de groază; nu putea lăsa pe nimeni s-o vadă, în halul în care era. Pe când încerca să-şi stăpânească suspinele ce încercau să izbucnească, se ghemui în fotoliu ca o sălbăticiune încolţită.

— Ştiu că eşti acasă, se auzi glasul lui Flint, poruncitor şi repezit. Deschide-mi, Aura!

O mică flacără de speranţă, pâlpâind în vântul incertitudinii, se trezi la viaţă într-însa. Ştergându-se la ochi, merse să deschidă uşa.

Era înalt, plin de viaţă, încordat pradă unei tensiuni greu de definit, cu stropi de ploaie sclipind pe conturul aspru al feţei şi în părul brunet. Mâna pe care Aura şi-o ţinea peste inimă se încleştă strâns, când îşi îngădui să-şi amintească valul de dorinţă dulce ca mierea pe care i-o trezea atingerea lui.

— Plângi?

Privirea îi coborî dinspre ochii ei înroşiţi către buzele tremurătoare. O emoţie rapid ascunsă îi întunecă adâncurile de aur dinapoia genelor.

— Îţi pierzi vremea. În niciun caz nu pare să-ţi folosească la ceva.

— Eşti prea bun, replică ea, înghiţind în sec, pentru a vorbi cu o voce mai sigură. Ce doreşti?

— Vreau să-mi promiţi că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă te roagă el, n-ai să te întâlneşti cu Paul de una singură.

Capitolul 2

Aura îl privi tăcută, în timp ce firava licărire de speranţă se stingea. Nervos, Flint adăugă:

— N-a reacţionat prea bine la toată situaţia asta.

— Şi te aşteptai s-o facă? îl întrebă ea, cu o ostilitate adresată propriei sale nechibzuinţe.

— Nu asta contează. Nu trebuie să-l mai vezi decât împreună cu Natalie sau altcineva, ai înţeles?

Aura deschise gura pentru a-l trimite la toţi dracii, când pagerul piui din nou. Flint mormăi o înjurătură, apoi întrebă:

— Pot da un telefon de la tine?

— Da, desigur.

Nu că ar mai fi avut de ce să-i dea permisiunea; ajunsese deja la jumătatea camerei. Conversaţia fu scurtă. Flint spuse doar atât:

— Da…Da…Da. Bine, ai grijă numai să nu se-apropie nimeni, că de nu, vor avea de-a face cu mine…De unde naiba să ştiu, tu eşti acolo! Du-i cu preşul cât poţi, până ajung.

Şi închise.

— Trebuie să plec, spuse el, întorcându-se pentru a-i privi ochii uimiţi. Mă duc direct la aeroport. Aura, promite-mi doar, te rog.

— Bine, îţi promit. Unde pleci?

O învălmăşeală de emoţii îi alunga din voce orice expresie. Trecerea peste acceptarea posomorâtă a plecării lui părea un neaşteptat semn rău prevestitor.

Trăsăturile lui Flint se contractară.

— N-are importanţă.

Presimţirea se transforma în frică. Îl privea cu ochi care absorbeau totul, trăsăturile frapante, conturul arogant al gurii, cicatricea, ca o mărturie mută a unei situaţii din care nu putuse ieşi nevătămat. Deşi faptul că supravieţuise însemna, probabil, că până la urmă o rezolvase cu succes.

— Să ai grijă, spuse ea, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Flint ezită, apoi se întoarse spre ea şi o sărută de parcă ar fi fost tot ceea ce-şi dorise în viaţa lui, ca şi cum ar fi fost hămesit după ea şi n-ar fi avut nicio altă ocazie s-o mai sărute.

Aura se lăsă complet în voia lui, potrivindu-se pe formele suple ale trupului masiv şi robust.

— La revedere, spuse el cu glas răguşit şi plecă, îndepărtându-se prin ploaie spre o maşină albastră lungă care îl aştepta. Imediat ce portiera se închise în urma lui, autovehiculul porni, pentru a se pierde în înserarea ce se lăsa.

Aura se duse la bucătărie şi puse ibricul pe foc, cu gesturi automate. Când termină de făcut ceaiul, se aşeză, încercând să se gândească la un plan.

Dar mintea îi tot revenea la scena din apartamentul lui Paul. Ce ciudat, că apăruse tocmai în acel moment, când era vorba să vină abia a doua zi. Ciudăţenia o îngrijora, până când o bănuială vagă dar sâcâitoare, din fragmente şi crâmpeie de informaţii pe care i le reaminteau nişte mecanisme abia înţelese, se consolidă în convingerea că Flint ştiuse de revenirea lui Paul mai devreme. De-asta sosise şi el. Nu ca să-şi ia lucrurile şi să se întoarcă la el acasă; nu, venise anume pentru a forţa situaţia.

De unde ştiuse că urma să fie şi ea acolo?

Nimic mai simplu. Natalie, bineînţeles. Aproape că o împinsese pe uşă afară, cu pachetele alea. Ce poveste născocise Flint, pentru a o convinge să ia măsuri ca Aura să ajungă acolo la o anumită oră?

În apartament, Flint se uitase la ceas ca şi cum s-ar fi întrebat cât timp avea să mai întârzie Paul.

Da, era tipic pentru Flint. Se obişnuise să fie stăpân pe situaţie, omul care lua lucrurile sub control şi le rezolva. Îi stătea în fire să aranjeze o asemenea confruntare.

Odată cu această convingere, o cuprinse o furie dură şi rece, înlăturându-i disperarea surdă. Bându-şi ceaiul, începu să întocmească liste. Dacă avea o ocupaţie, îşi putea ţine la distanţă câteva zile durerea şi remuşcările, deşi în cele din urmă trebuia să le facă faţă şi acestora.

Dar mâinile îi tremurau uşor şi avea pielea rece, umedă.

— Din cauza frigului, spuse ea cu voce tare, ridicându-se.

Penuria de curent electric o determinase să folosească radiatorul cât mai puţin posibil şi, de cele mai multe ori, nu-l băga în priză decât după ce se înnopta, dar norii negri erau împinşi pe cer de un vânt puternic dinspre sud-vest, iar temperatura scăzuse.

Doamne, îşi zise ea istovită, n-avea să se mai sfârşească niciodată iarna aceea?

Zilele următoare fură iadul pe pământ.

În primul rând, trebuia s-o suporte pe Natalie, care turuia întruna, plângând şi acuzând-o furioasă că-i ruinase viaţa. Întrebările, care degeneraseră rapid într-un meci de răcnete, dezvăluiseră că mama ei, aşa cum se temuse Aura, ipotecase într-adevăr casă, pentru a răscumpăra o parte din mobila ei veche pentru noul apartament. Cu o splendidă desconsiderare faţă de valoarea reală, luase legătura cu noii proprietari şi le oferise oricât cereau pentru a-i convinge să vândă.

Mobila mai avea de aşteptat; organizarea vânzării cerea timp şi eforturi pe care Aura nu şi le putea permite şi, întrucât trebuia să se facă la licitaţie, nu venea niciun ban care s-o ajute la achitarea ipotecii.

Astfel stând lucrurile, agentul cu care trata îi spuse că nu avea şanse să obţină mult peste jumătate din suma pe care o plătise mama ei.

Natalie nu-i era de niciun ajutor; se retrase din nou în pat, refuzând să mănânce sau să se scoale.

Tot ceea ce avea de făcut pentru a contramanda nunta o extenua. Alick şi Laurel o ajutau, dar Aura insista să suporte

ea însăşi greul eforturilor.

— Vrei să te pedepseşti singură, observă Laurel, perspicace.

Aura ridică din umeri.

— Mă mai scapă de gânduri.

Nu primise nicio veste de la Paul, cu excepţia unui mesaj impersonal prin care o informa că inelul de logodnă ajunsese cu bine. Mama lui îi dădu un singur telefon, vorbindu-i înţepată. Laurel, binecuvântată să fie, se întâlnise cu doamna McAlpine şi se înţeleseseră să se ocupe ea de cadourile primite din partea familiei lor.

— Paul ce face? o întrebă Aura, nesigură, pe mama lui.

— E distrus. Ce te aşteptai să facă?

Aura ştiuse dintotdeauna că doamna McAlpine n-o simpatiza, dar fu şocată de veninul ce se simţea în cuvintele ei tăioase.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Fii sigură c-o să-ţi pară, când îţi vei da seama ce-ai făcut. La fel cum şi eu sunt sigură că Paul îşi va băga minţile-n cap şi-o să-nţeleagă cât de dezastruoasă ar fi fost o căsnicie între voi doi.

— Nu mă îndoiesc că-şi va da seama, spuse încet Aura, moment în care amândoi îmi veţi fi, poate, cât de cât recunoscători. La urma urmei, desfacerea unei logodne e destul de neplăcută, dar nici nu se compară cu o căsnicie destrămată. La revedere, doamnă McAlpine. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine.

Şi Jessica o ajuta mult, ori de câte ori putea să scape de la agenţie. Ea fu aceea care îi spuse Aurei că Paul plecase în străinătate.

— La vânătoare în Africa, presupun, comentă Aura, sarcastică.

Putea fi sigură că orice bărbat dădea bir cu fugiţii, lăsând femeile să rezolve totul. Jessica nu prinse aluzia.

— Nu, s-a dus la alpinism, în Nepal, aşa i-a spus doamna

McAlpine mamei mele. Parcă-l şi văd pe Paul căţărându-se pe munte, oarecum, ce zici? Printre gheţari, trebuie să se simtă la largul lui. Tu cum o mai duci?

La fel ca toţi ceilalţi, Jessica ardea de curiozitate să afle cine rupsese logodna şi de ce, dar, tot ca toţi ceilalţi, n-o întreba direct.

— Bine, minţi Aura, aşezându-se frântă pe canapea. Zilele treceau, fără nicio veste de la Flint. Nu că s-ar fi aşteptat s-o caute, dar acea confirmare indiferentă a cât de puţin însemna pentru el o durea.

Se îndreptă de spate.

— Am făcut tot ceea ce era de făcut. Sper. Acum, nu mai vreau decât să mă târăsc undeva şi să mor.

— În niciun caz tu, eşti prea plină de viaţă pentru aşa ceva. Mama ta ce face?

Aura aruncă o privire terorizată spre uşa dormitorului.

— Nu prea bine, recunoscu ea. Jessica se strâmbă, apoi o întrebă:

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Să-mi găsesc o slujbă.

— Ce anume? Ridică din umeri.

— Orice, numai să câştig cât mai mulţi bani. Spre groaza ei, lacrimile pe care şi le putuse stăpâni până atunci îi podidiră ochii. Îşi trase nasul, dar nu se potoliră.

— Acum ce-a mai făcut? întrebă Jessica indignată, îmbrăţişând-o strâns, în timp ce-i îndesa în mână un ghemotoc de şerveţele.

În cât mai puţine cuvinte posibil, Aura îi explică. Copleşită, Jessica murmură:

— Granatele străbunicii tale? O, Aura…

— Da, dar n-au fost de ajuns. Nici pe departe.

— Deci ai nevoie de bani – şi cât mai repede. Nu poţi lua cu împrumut, garantând cu contravaloarea locuinţei? Doar temporar? Pentru că programul ăla software la care lucrezi îţi va aduce o avere, când îl termini.

— Dacă-l mai termin. A trebuit să-mi vând şi computerul. Şi casa nu-mi foloseşte la nimic. E ipotecată.

Jessica o privi cu oroare.

— Cum o s-o achite?

— Nu poate.

Aura trase aer în piept, tremurător, apoi făcu un efort să vorbească mai ferm:

— Şi nici eu nu pot. Dacă aş obţine o perioadă de două, trei luni fără întrerupere, aş putea termina programul de cercetare în marketing. Desigur, ar trebui să închiriez un computer.

— Şi, evident, nu poţi nici să obţii trei luni neîntrerupte.

— Nu, şi chiar dacă aş putea, nu mi-ar aduce banii în mână imediat, iar eu de aşa ceva am nevoie, Jess. Fiindcă, dacă nu fac rost de ei, nu pot plăti dobânda, necum vreo rată din împrumut. Şi ştii ce înseamnă asta. Casa se va vinde trecându-se peste voinţa noastră. Jessica pufni.

— Chiar dacă obţii nişte bani sau o slujbă, cum rămâne cu mama ta? O să facă faţă, sau îţi vei ipoteca propria viaţă ca s-o scapi mereu pe cauţiune, la nesfârşit?

Gura Aurei se crispă.

— Nu-i va rămâne decât să se-nveţe să trăiască din ce câştigă. Ce naiba, Jess, nu se poate spune că ar fi săracă-lipită. Are un mic venit – nenorocitul de Lionel nu şi-a putut băga labele alea lipicioase şi-n contul ei personal. Bunicul meu l-a asigurat prea bine. Singurul motiv pentru care l-a tocat pe al meu a fost fiindcă ea şi tata erau mandatari, iar Natalie i-a predat lui Lionel toate drepturile, când s-a măritat cu el. Ar trebui să se descurce!

— Da, dar până acum n-a trebuit niciodată să ţină socoteala cât cheltuieşte.

— Of, lua-l-ar dracu’ şi pe bunicu-meu!

— Nu poţi da toată vina numai pe el, îi atrase atenţia Jessica, a cărei exasperare încerca să învingă imboldul de a fi dreaptă. Poate că a învăţat-o rău, dar a avut şi ea la

dispoziţie nişte ani în care să se maturizeze. Nu era *obligată* să-i dea lui Lionel pe mână tot ce vă aparţinea amândurora. Putea să se mai intereseze şi ea cât decât de propriile ei afaceri.

Aura oftă, după care îşi masă fruntea, încruntându-se.

— Ştiu. N-are decât să înveţe cum să facă faţă vieţii.

Jessica o privi atentă.

— Ar cam fi timpul. Prea mult timp ai făcut-o pe sora de caritate. Ascultă, poate reuşesc să te ajut şi eu cu ceva. Nu-ţi promit nimic…

— Sunt prea scundă ca să fiu model, o întrerupse Aura, suflându-şi cu vigoare nasul, ceea ce o făcu să se simtă, în chip ciudat, mai bine.

— Da, dar ai nişte picioare, o faţă şi mâini fabuloase, o piele şi un păr minunat, aşa că ar trebui să te descurci onorabil, iar Dumnezeu e martor că eşti perfect fotogenică. Mai ţii minte, în fotografiile de la şcoală noi, celelalte, arătam toate ca nişte ciume, dar tu erai întotdeauna superbă. Tuturor ne venea rău. Întâmplător, există o mare firmă de cosmetice care se pregăteşte să se lanseze pe piaţa din Pacific şi au nevoie de un model local, cineva de-aici sau din Australia, dar să fie o femeie cu înfăţişare exotică, potrivită şi pentru piaţa din Asia.

— Nu ştiu să pozez.

— Hai lasă-mă, cum să nu ştii? Nu trebuie decât să te trambalezi de colo-colo arătând cât mai strălucitor, iar tu pe-asta o faci din instinct. Vei da lovitura, cu siguranţă, dacă trag concluzia că de tine au nevoie. Sunt destul de pedanţi, dar tu arăţi interesant şi eşti nouă, amănunt la care ţin destul de mult, şi e clar că le-ai face reclamă bună produselor. Ai ochii ăştia minunaţi, doi obraji perfecţi şi o gură care parc-ar fi fost făcută anume pentru publicitatea la rujuri.

— Jess, ştiu că ai intenţii bune, dar…

— Încă nu spune nu. Ascultă, n-o să dureze prea mult

timp. Vei munci pe brânci şase luni sau cam aşa ceva, pe tot litoralul Pacificului, dar pe urmă totul va fi gata. La anul, ţi-ai putea trimite C.V.-ul în lume, ca să cauţi o slujbă ca lumea. Asta te-ar ajuta să pleci din Noua Zeelandă până mai trece căldura şi, cu siguranţă, ţi-ar redresa balanţa financiară.

Părea seducător, dar Aura încă nu putea lua nicio hotărâre. Răspunse vag:

— Mai văd eu.

— Tu ai nevoie, declară cu fermitate Jessica, de o recreere.

Aura zâmbi sardonic.

— Mi-e teamă că n-avem nicio şansă.

Dar, în aceeaşi seară, veniră Laurel şi Alick, oferindu-i tocmai acest lucru: să stea cât voia ea de mult la Kerikeri, sau oriunde dorea.

Aura zâmbi. Devenise foarte pricepută să-şi ascundă emoţiile sub o mască.

— Sunteţi prea buni, spuse ea, dar v-aţi supăra foarte tare dacă vă refuz? Cinstit vă spun, nu sunt într-o dispoziţie foarte sociabilă, în momentul de faţă.

Alick dădu să răspundă ceva, dar Laurel interveni categorică:

— Sigur că înţelegem, dar tu, Natalie, îi dai voie să vină, nu-i aşa? De mult n-a mai trecut pe-acolo şi are mare nevoie să mai schimbe peisajul.

Natalie oftă, plânse puţintel şi, fără să privească spre Aura, confirmă că o scurtă vacanţă era exact lucrul de care avea nevoie, deşi evident că adora tropicele în perioada aceea a anului, iar preţurile din Fiji erau atât de scăzute momentan…

Când nici Laurel şi nici Alick nu reacţionară faţă de această tentativă sfruntată de manipulare, abandonă cu eleganţă.

Aura avu senzaţia că i se luase o piatră de pe inimă.

Când Laurel şi Alick plecară, îi îmbrăţişă pe amândoi, mulţumindu-le în şoaptă.

— Nu e prea târziu ca să te răzgândeşti, spuse Alick, răspunzându-i la îmbrăţişare. Am dori mult să vii, iar copiii o adoră pe verişoara lor Aura.

Aura clătină din cap

— Şi eu îi ador, dar... nu acum.

Ora zece a dimineţii următoare o găsi făcându-le cu mâna, în timp ce plecau cu maşina cea încăpătoare a lui Alick. În timp ce se întorcea spre casă, simţi un miros slab, dulceag. Era o mică narcisă aurie, în formă de jupon miniatural, înflorită în stratul pe care-l plivise de buruieni cu doar două săptămâni în urmă. Cu două săptămâni în urmă, când crezuse că urma să devină soţia lui Paul.

Poate că era un mic semn, o promisiune că, oricât de mohorâte îi erau zilele, speranţa nu pierea niciodată.

Dar, în zilele care urmară, speranţa ei păru să intre într-o dezorientare totală. Îi era dor de Paul. Un dor alarmant, dor de temperamentul lui plăcut, de umorul lui, de consideraţia fără greş. Însă îi lipsea şi Flint, stârnindu-i o jinduire ce-o rodea până-n măduva oaselor, o dorinţă aproape fizică în intensitatea ei, care-i nuanţa zilele şi-i întuneca nopţile cu o omniprezentă durere a singurătăţii.

Nu-l iubea, nu aşa cum îl iubea pe Paul, dar o parte din ea îi ducea dorul.

Poftă. Un cuvânt hidos, desemnând o emoţie hâdă – dacă se putea numi emoţie. Îl dorea pe Flint, tânjea după plăcerile senzuale pe care i le putea dărui el şi se dispreţuia pe sine însăşi pentru această obsesie, fiindcă nu-l plăcea. Îi putea respecta puterea, îi recunoştea calităţile, îi admira intelectul rece şi aspru, dar omul însuşi nu însemna nimic pentru ea.

În ziua când ar fi trebuit să aibă loc nunta, rămase acasă. Jessica încercă s-o convingă să vină în weekend la ea şi Sam, dar Aura refuză, la fel cum refuzase şi rugăminţile lui

Laurel, la telefon, de a merge la Kerikeri. Golindu-şi cu deliberare mintea de orice gânduri, îşi văzu de activităţile gospodăreşti sfâşiată de regrete, remuşcări şi dezgust de sine.

În timpul acelui weekend, luă hotărârea de a acorda o şansă planului propus de Jessica. Încântată, Jessica se apucă imediat de treabă; îi dădu adresa unui fotograf şi i-o prezentă partenerei sale, o femeie alarmant de frumoasă, de vreo treizeci şi cinci de ani, pe care Aura o mai întâlnise de câteva ori.

Aceasta păru să fie de acord. La opt zile după ce-şi înaintase portofoliul, Aura îl sună pe Alick ca să-i ceară numele avocatului său.

— De ce ai nevoie de un avocat? o întrebă el, după ce i-l comunică.

— Tu vezi-ţi de treburile tale, răspunse maşinal Aura.

— Faci parte şi tu dintre ele, de vreo douăzeci de ani.

Aura îşi regretă imediat cuvintele.

— Iartă-mă.

Când termină cu explicaţiile, îl auzi murmurând:

— Hm. Eşti sigură că vrei s-o faci? îţi pot împrumuta eu banii de care ai nevoie, să ştii.

— Ştiu, dar e timpul să nu mă mai bazez pe tine.

— Mă rog, nu-ţi lăsa mândria să stea în calea raţiunii. Apropo, Natalie a venit pe-aici în prospectare şi, dacă nu cumva am înţeles eu greşit, îşi face planuri de viitor.

— Un bărbat, presupun, comentă sec Aura, pentru a-şi ascunde nota de speranţă din voce.

Alick râse.

— Da, un canadian drăguţ şi bogat, care o găseşte minunată.

O, numai de s-ar fi adeverit! Cu un sentiment de vinovăţie, Aura spuse:

— Sper că ştie ce face.

— Cred că ştie. Nu te îngrijora pentru el, Aura, şi nici

pentru ea. O să cadă în picioare şi de data asta.

Dintr-odată, viaţa devenea mult mai simplă şi incomparabil mai complicată. Compania şi agenţia începeau să-i ocupe tot programul. Se întâlnea cu directori, se obişnuia să fie privită şi discutată ca o marfă, participa la un curs de modeling şi descoperea că şedinţele fotografice presupuneau multă muncă şi plictiseală.

Cel puţin, nu mai trebuia să-şi facă griji pentru datoriile lui Natalie. Banii pe care îi primise ca avans le acoperiseră pe toate şi, urmând sfatul lui Alick de a nu-şi lăsa mândria să-i stea în drum, împrumută de la el suficient pentru a se ţine pe picioare până la următorul termen de plată.

Peste două luni, se afla în Caims, pozând pe fundalul unei piscine, sub un soare atât de strălucitor încât se bucura că-i fotografiau numai picioarele, nu şi faţa. Se realizau reclame foto pentru loţiuni de hidratare a pielii şi protecţie contra soarelui şi treaba mergea bine, la fel ca întreaga campanie publicitară.

Încă se mai mira că ea, banala Aura Forsythe, arăta în fotografii ca o hurie. Iniţial, slujba fusese doar un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, dar acum era hotărâtă să se achite pentru sumele fabuloase care i se plăteau. La început, fusese îngrijorată dacă era sau nu în stare de acea meserie şi simţise o imensă uşurare când aflase că patronii erau încântaţi de fotografiile făcute până atunci.

Continua să găsească plicticoasă munca propriu-zisă, dar noroc că obiectivul aparatului îi transforma plictiseala într-o senzaţie de glorie extrem de seducătoare. Îi plăcea să călătorească şi agrea echipa cu care lucra.

Ar fi trebuit să fie fericită. Mai ales acolo, în nordul tropical al Australiei, un loc pe care dorise dintotdeauna să-l viziteze.

La sfârşitul primei zile de muncă, se odihnea câteva momente în holul răcoros al hotelului.

Tocmai îşi rezemase capul de spătarul fotoliului din

bambus alb, când îi auzi glasul:

— Mulţumesc, asta-i tot.

Avea halucinaţii auditive, desigur, dacă se putea spune astfel. Nu i se întâmpla pentru prima oară; de multe ori îl „văzuse” pe Flint, numai pentru a descoperi că respectivii bărbaţi nu semănau deloc cu el, decât la statură, constituţie şi coloraţie.

Din fericire pentru integritatea facultăţilor ei mintale, puţini oameni erau atât de înalţi ca Flint, sau aveau umerii la fel de laţi că ai lui. Puţini aveau părul exact în acea nuanţă de castaniu la limita arămiului; puţini se mişcau cu graţia lui ucigătoare, plină de forţă reţinută, şi chiar mai puţini aveau aerul său autoritar-destins.

Aşa că deschise ochii, pentru a-şi dovedi sieşi că se înşela, şi îl văzu, predând cheia camerei la recepţie. Niciun alt bărbat nu avea un profil atât de impresionant, sau o cicatrice arcuită atât de sinistru pe obrazul bronzat. Îi domina pe toţi ceilalţi oameni din hol, reducându-i la insignifianţă, cu masculinitatea aspră abia atenuată de subţirimea costumului tropical pe care-l purta.

Aurei i se opri inima în loc. Nu mai respira, nu mai putea să se mişte; venise, o găsise!

Când Flint se întoarse, cutreierând nepăsător holul cu privirea, Aura aproape că se frânse de durere, fiind clar că nu ştiuse despre prezenţa ei acolo. Un moment, în ochii lui aurii străfulgeră uimirea, până când îşi regăsi controlul şi privirea îi redeveni limpede şi de o adâncime insondabilă.

N-avea să se piardă cu firea, să se facă de râs. Avu nevoie de toată voinţa ei, până la ultima scânteie, pentru a-şi impune să dea din cap în semn de salut, întinzându-şi buzele într-un surâs, pe când Flint venea spre ea.

— Aura, spuse el, cu tonul la fel de stăpânit ca şi ochii.

Sunetul numelui ei pe buzele lui îi făcu mai multă plăcere decât o sută din complimentele aruncate de fotograf. Îşi înclină spre el chipul senin, calm. Cele două luni de expresii

studiate în faţa aparatului de fotografiat îi măreau mult încrederea în propria-i capacitate de a-şi ascunde gândurile.

— Bună, Flint. Ce faci în Caims?

— Treburi, răspunse el scurt, rămânând cu ochii aţintiţi asupra ei, pe sub pleoapele lăsate.

Pe alături trecu un grup de femei, pălăvrăgind vesele, cu privirile săgetând de la unul la altul, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor lui impresionante. Aura fu nevoită să-şi învingă dorinţa de a le expedia cu câteva cuvinte usturătoare.

— S-a întâmplat vreo neregulă în activităţile de-aici ale firmei Robertson’s se interesă ea indiferentă, întrebându-se dacă Flint îi percepea intensitatea emoţiei dinapoia cuvintelor.

— Da, dar acum e-n ordine, răspunse el, în timp ce se aşeza în faţa ei. Tu ce faci?

Ridicând din umeri, îi spuse.

— Modeling? nu încercă Flint să-şi ascundă surpriza. Ai faţa potrivită, dar credeam că trebuie să fii înaltă de şase picioare şi cu o constituţie de ogar.

— Pozez pentru o linie de produse cosmetice. N-au nevoie decât de faţă, picioare şi piele, îi explică ea, într-o doară.

Flint îşi arcui sprâncenele.

— Şi-ţi place?

— E o pâine cinstită.

— Presupun că ai foarte mult talent, comentă el, pe un ton deloc laudativ.

Zâmbetul ei de răspuns fu ironic.

— Mulţumesc, îi răspunse suav.

Nu se schimbase nimic. Continua s-o creadă doar ahtiată după bani, o oportunistă meschină, hotărâtă să pună mâna pe tot ce apuca. Fără îndoială, considera modeling-ul un alt mod de a se vinde.

— Pentru cât timp te afli aici? o întrebă.

— Mai stau o zi. Tu?

— Plec mâine dimineaţă.

Surâse, iar ochii îi luciră, în timp ce-i studiau încet faţa.

— Ia cina cu mine, diseară, îi propuse el. Evident, ar fi trebuit să refuze – şi, la fel de evident, nu refuză. Nu l-o fi iubit, nu aşa cum îl iubea pe Paul, dar în loc ca despărţirea s-o fi făcut să scadă, acea fascinaţie fizică stranie care îi cuprindea pe amândoi în mrejele ei nevăzute se întărise într-o vrăjitorie păgână. Îi simţea gustul pe limbă, o simţea pulsându-i prin toate celulele trupului.

— Ne întâlnim în bar, la şapte, mai spuse Flint, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare fluentă.

Deşi era convinsă că era posibil să fi făcut cea mai mare greşeală din viaţa ei, Aura dădu din cap.

În cameră, se privi în oglindă şi oftă. Ochii-i erau strălucitori şi enormi pe faţă, cu pupilele dilatate sălbatic. Până şi buzele păreau să i se fi schimbat, sensibilizate şi tumefiate de poftă.

Învăţase mai multe moduri de a se farda, astfel încât să-şi accentueze dramatic calităţile fizice şi, după ce făcu un duş, le puse în aplicare, conturându-şi ochii cu o precizie subtilă şi colorându-şi atentă buzele. Îşi strânse părul în vârful capului, pentru a mai câştiga puţin în înălţime; luând o floare de frangipani din bolul unde pluteau pe apă, în baie, şi-o înfipse în cununa de şuviţe din creştet, mulţumită că petalele satinate, cu gât auriu, contrastau expresiv cu sclipirile părului ei.

Alese o rochie simplă de exact aceeaşi culoare cu ochii ei, lăsându-i faldurile drapate larg să desăvârşească de la sine efectul. Când fu gata, îşi cercetă imaginea în oglindă. Arăta ca o cu totul altă femeie decât cea care fusese logodită cu Paul; arăta… strălucitor, îşi spuse ea, cu un uşor surâs. Aproape decadent.

Hotelul era mic, profitând elegant de avantajele poziţiei sale pe malul unei lagune tropicale, cu o mare parte din zona accesibilă publicului deschisă să primească aerul cald,

înmiresmat.

Înainte de a ajunge la ascensor, se opri şi privi prin ferestrele spaţioase spre grădina fermecătoare, plină cu palmieri. Parfumuri necunoscute, senzuale, pluteau prin aerul torid. În sufletul ei se învolbură emoţia, acută şi pătrunzătoare.

Nu era atât de naivă încât să creadă că ei doi aveau vreun viitor. Flint n-o iubea, la fel cum nici ea nu-l iubea. Dar amândoi erau stăpâni pe propriile lor hotărâri.

O aştepta în bar, însă tot acolo, din păcate, se aflau şi ceilalţi membri ai echipei cu care lucra ea. Îi făcură cu mâna; Aura zâmbi, răspunzându-le cu acelaşi gest, dar îşi continuă drumul drept spre Flint.

Ridicându-se în picioare, Flint o privi cu ochii îngustaţi, fără să zâmbească.

— Vrei să mergem la prietenii tăi? o întrebă.

— Dacă doreşti să-i cunoşti, n-am nimic împotrivă.

— Nu ţin neapărat.

Glasul îi era de o indiferenţă frizând grosolănia. O aşteptă să se aşeze, înainte de a se interesa:

— Ce-ai vrea să bei?

— Un vin alb sec, te rog.

— Aici n-ai să găseşti soiuri albe din Noua Zeelandă, dar dacă ai încredere în mine, ţi-aş putea alege unul care să-ţi placă.

— Da, sigur că am încredere în tine.

Suna ciudat de asemănător cu un jurământ, o promisiune. Flint îi dădu comanda ospătarului care apăruse în clipa când ridicase privirea – avea acest efect asupra chelnerilor – apoi se rezemă de spătar, măsurând-o din ochi.

— Te-ai schimbat, comentă el, cu scrâşnetul glasului şi mai sonor. E uluitor, dar eşti şi mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.

Obrajii Aurei se înroşiră într-un început de îmbujorare.

— Trucurile meseriei, spuse ea, chipurile indiferentă. E uluitor ce poţi face cu câteva cosmetice.

— Atunci, cred că ar trebui să fiu flatat că ţi-ai sacrificat timpul ca să le foloseşti, dar îmi amintesc că te-am văzut fără niciun machiaj şi erai la fel de răpitoare.

Bujorii se înfierbântară, aproape sângerii. Flint râse calm şi, când sosiră băuturile, schimbă subiectul, trecând cu o dezinvoltură cizelată la o imitaţie aproximativă de taifas amiabil între vechi prieteni. Luându-şi paharul, Aura observă că şi pentru el comandase acelaşi soi de vin şi sorbi cu interes din lichidul cu aromă delicată.

— De când eşti aici? îl întrebă.

Avusese dreptate în legătură cu vinul – era delicios; dar, în fond, oenologia era în mod clar hobby-ul şi viitorul lui.

— Am ajuns azi-dimineaţă, în zori. Aura ridică genele.

— Nu te menajezi.

Vocea calmă nu-i era tulburată de nicio undă de tristeţe sau revoltă pentru că n-o căutase, nici urmă din durerea cauzată de trădarea lui.

Un moment, se distinse ceva din impunătoarea lui siguranţă de sine.

— Face parte din meserie. În cazul de faţă, cineva a intrat în panică de pomană, aşa că am avut foarte puţin de făcut. Tu de când te afli aici?

— De-o zi.

— Şi unde pleci când termini în Caims? înapoi la Auckland?

— În Bali, răspunse ea. Cred că va trebui să pozez tolănită peste un bivol de baltă, iar apoi să mă bălăcesc prin vreo orezărie sau două.

— Să fii atentă cu bivolii de baltă, nu le place mirosul occidentalilor, îi zâmbi el ironic, strălucitor. Acolo există nişte orezării cu adevărat impresionante. Coline întregi, munţi aproape, cu terase lucrate de cine ştie câţi oameni, de-a lungul secolelor.

Aura, care călătorise foarte puţin, îi invidia experienţa, deşi nu-l invidia pentru cinismul ce-i înăsprea ochii, îşi spuse ea, şi-i săpase ridurile dintr-o parte şi alta a gurii. Nu că i-ar fi redus cu ceva atracţia; într-un mod ciudat, i-o intensificau.

Flint nu vorbi deloc despre munca lui, conversaţia despre peisaj trecând la politică, iar Aura îşi dădu seama că era informat despre subtilităţile multor ţări, la un nivel care nu putea proveni decât din experienţa directă.

Nu stătuseră niciodată astfel, de vorbă, neluând în seamă atracţia arzătoare a simţurilor. Aurei îi plăcea enorm. Paul rareori discutase cu ea politică; spunea că-şi petrecea toată ziua gândind, iar când venea acasă dorea să-şi relaxeze creierul. Găsise absolut firesc acest lucru. Până acum, nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise dinamica relaţiei verbale, înviorarea duelului între spirite la fel de ascuţite.

Când vinul se termină în sfârşit, Flint spuse:

— Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să mergem la un restaurant din pădurea tropicală.

la câteva mile de-aici. Mâncarea e delicioasă, iar localul în sine, foarte interesant.

— Pare încântător.

Luară un taxi, care îi duse până în faţa unei clădiri cu etajul susţinut pe coloane masive de lemn. Lângă trepte erau instalate urne mari, unele cu plante înflorite, majoritatea goale, formele şi culorile lor elegante armonizându-se cu clădirea şi decorul. Plante agăţătoare festonau pereţii, arătându-şi florile multicolore într-o gamă bogată de forme şi nuanţe. Exemplare cu frunziş monstruos, frunze enorme tăiate şi conturate în miriade de chipuri, sporeau ambianţa tropicală, aerul unei alte lumi. În jur se strângeau compact copacii pădurii luxuriante.

— Ecao ascunzătoare în junglă! exclamă încântată Aura.

— Cred că impresia asta au vrut şi proprietarii s-o creeze.

Până în acel moment, Flint n-o atinsese, dar în timp ce

urcau treptele o luă de cot, iar contactul cu acele degetele suple îi trimise un tremur febril prin braţ, drept până-n inimă.

Aura îi aruncă o privire piezişă, rapidă. Cum ar fi fost să trăiască împreună cu el, să împartă aspectele prozaice ale vieţii, baia, micul dejun, îngrijirea grădinii, spălatul vaselor? Un paradis, îşi spuse ea, fără nădejde. Ar fi fost ca-n rai.

Restaurantul era mic, cu mesele din lemn geluit aspru, dar scaune extrem de confortabile, iar mâncarea, cu minunata ei combinaţie de arome sud-est asiatice şi europene, delicioasă.

În timpul mesei discutară de toate, cărţi, filme, gusturi artistice. Cu toate că era halucinant de fericită, aproape în delir, Aura tânjea după subiecte mai personale; voia să afle atât de multe lucruri despre el, lucruri pe care Flint nu avea intenţia să le dezvăluie.

Înăbuşindu-şi dorinţa nostalgică şi fără rost, se hotărî să savureze seara, fiindcă mai mult nu putea căpăta vreodată din partea lui: o cină în acel restaurant, o conversaţie şi efectul ascuns dar persistent al atracţiei ce părea s-o cuprindă tot mai strâns, tot mai inexorabil, în cătuşele sale.

— De unde ai cicatricea asta? îl întrebă ea la cafea, pentru a prelungi conversaţia.

Flint îi aruncă o privire sardonică.

— La cincisprezece ani, duceam un colac de sârmă ghimpată printr-o curte de păsări. O

făzăniţă şi-a luat zborul de la picioarele mele. M-am împiedicat, şi un ghimpe al sârmei mi-a intrat în obraz.

Aura zâmbi, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Flint râse şi el, amuzat-răutăcios.

— Te face să arăţi ca un pirat, comentă ea.

Poate din cauza vinului, sau numai dintr-a vrăjii din atmosferă, se simţi destul de îndrăzneaţă pentru a urmări cu vârful degetului linia subţire, de pe obraz până la unghiul ascuţit al maxilarului. În timp ce degetul îi cobora iscoditor,

simţi furnicături la contactul cu uşoara asprime a ţepilor bărbii şi fierbinţeala pielii.

Cu ochii strălucitori, Flint o aşteptă să ajungă până la capăt, apoi îi apăsă mâna cu a lui şi o sărută în palmă, urmărindu-i cu limba mica adâncitură a liniei vieţii.

Fără cuvinte, îi puse o întrebare. Obrajii Aurei se încinseră, înroşiţi. Tot fără cuvinte, îi răspunse. El îşi coborî mâna şi privi prin salon, în căutarea ospătarului.

În timp ce taxiul îi ducea spre hotel, prin întunericul dulce al nopţii, Aura stătu lângă el tăcută. Îl aşteptă să plătească taxiul, intră cu el în holul hotelului, îl urmă spre lifturi. În cabină mai erau doi oameni, aşa că nu scoaseră o vorbă până ajunseră pe culoar.

— Am un apartament. Cred că ne vom simţi mai comod acolo, spuse Flint.

Aura încremeni. Un moment, creierul i se răzvrăti, fulgerat de crâmpeie de gânduri.

„O, vreau să… O să mă creadă o stricată… Deja crede c-am vrut să mă mărit cu Paul pentru bani…”

— Da, bine, spuse ea, stăpânită.

Nimic, reflectă Aura, cu un umor negru care o surprinse, nu putea fi la fel de minunat cum îşi imagina că ar fi fost să facă dragoste cu Flint, ceea ce înseamnă că realitatea avea s-o dezamăgească neapărat. Şi apoi, poate, urma să-şi vadă de viaţa ei şi să-şi găsească un bărbat pe care să-l iubească şi să-l şi dorească.

Cu chipul nepăsător, Flint descuie uşa şi făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre.

Aura îşi regreta deja decizia, dar motivele pentru care o luase rămâneau în picioare. Se săturase să stea legată pe masa de tortură a propriilor ei dorinţe. Voia să şi le astâmpere şi, scăpând de ele, să fie din nou liberă.

Camera lui Flint era mai mare decât a ei. Şi mai ordonată. Cu excepţia unei serviete puse lângă birou, nu se vedea niciun semn al prezenţei lui. Prin uşa întredeschisă

din partea opusă se vedea un pat enorm.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Aura clătină din cap. Bobocul de frangipani din părul ei căzu pe jos, şi se aplecă să-l ridice, ţinând floarea caldă în căuşul palmei.

— De fapt, nu vreau să beau, murmură ea, printre dinţi.

— Atunci, ce vrei?

Glasul lui era la fel de scăzut.

Degetele Aurei se strânseră brusc, iar floarea fu strivită, dar mireasma ei îi rămase impregnată în piele. Întorcându-se, o aruncă într-un coş de hârtii.

— Trebuie să spun cuvânt cu cuvânt? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Nu.

Flint veni în spatele ei şi-i cuprinse umerii în mâini, trăgând-o la pieptul său. Draperiile nu erau închise, astfel încât Aura văzu imaginea lor reflectată în geam – ea, mică şi palidă, în contrast cu umerii laţi ai bărbatului care o îmbrăţişa, cu chipul tenebros-concentrat întors spre fereastră, la fel ca al ei.

Mişcarea lentă a degetelor lui mari peste oasele subţiri ale umărului, căldura blândă a respiraţiei sale fremătându-i prin şuviţele de păr, fierbinţeala şi făgăduiala de forţă ce emana din trupul suplu şi graţios din spatele ei – toate se contopeau pentru a o străbate cu o pulsaţie de valuri stranii.

— De ce? întrebă el, cu glasul inexpresiv. Umerii ei se ridicară într-o mişcare infimă.

— De ce mă întrebi? Are vreo importanţă?

— Nu, cred că n-are. Ştiam amândoi că rămăseserăm cu o problemă nerezolvată.

O răsuci în loc, privindu-i faţa cu o admiraţie nedisimulată şi ochii numai flăcări.

Se simţi sfredelită de dogoarea acelei priviri, astfel încât vechea Aura, femeia care nu înţelesese că pasiunea putea

fi o forţă vie, se desprinse ca o piele uscată, zgârcindu-se şi mistuindu-se în trecutul mort. Niciodată nu mai simţise că participa atât de intens la un moment, atât de viu, de febril conştientă de situaţie, de spaţiu, de acel bărbat.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el calm. Îmi smulgi inima din piept, ştiai? Mă uit la tine şi mă simt neputincios, un cerşetor la poarta frumuseţii tale. Mă laşi să intru, Aura?

Cuvintele lui o afectau atât de puternic, încât nu putea vorbi. Nu exista nimic personal în acea dorinţă.

doar o simplă poftă de frumuseţe, masculină, detaşată, nevoia de a-şi însuşi acea frumuseţe, de a deveni stăpân pe ea şi, astfel, de a-i reduce impactul.

Dar acelaşi lucru îl dorea şi ea. De-asta se afla acolo. Declaraţia lui de pasiune, simplă, nesofisticată, o zguduia mai tare decât ar fi putut-o face cele mai înflorite tirade. Copleşită şi surescitată în egală măsură de sinceritatea lui, dădu din cap. Satisfăcându-i dorinţa, şi pe a sa proprie, putea cel puţin să-i dăruiască ceva, deşi n-ar fi fost singurul lucru pe care voia să i-l dea. Flint nu avea nevoie de iubirea ei.

Căci, desigur, acea atracţie pasională pe care Aura o dispreţuise atât de mult nu se mărginea numai la poftă. Era dragoste. Îl iubea cum niciodată nu-l iubise pe Paul. Paul fusese răspunsul pe care îl căutase copilul singuratic şi uitat de lume dinlăuntrul ei, omul care i-ar fi fost loial şi niciodată n-ar fi părăsit-o, niciodată n-ar fi lăsat-o să se mai simtă nesigură şi abandonată.

Ceea ce simţea pentru Flint depăşea cu mult acea nevoie de a fi protejată, încât cele două dorinţe nu aveau nimic în comun.

— Da, răspunse, ridicând braţele pentru a-i trage chipul în jos spre ea, pentru a-i atinge gura cu a ei.

Un moment, Flint rămase nemişcat, timp suficient pentru ca Aura să se întrebe dacă nu cumva firea lui dominatoare simţea nevoia să aibă iniţiativa întotdeauna. Apoi, braţele

lui o cuprinseră strâns şi ştiu că se înşelase. O sărută cu o foame incandescentă, stihinică, profitând imediat de exclamaţia ei mută pentru a se repezi adânc şi senzual în ascunzişurile dulci pe care le găsise în cale.

Genunchii Aurei cedară, iar Flint, cu gura încă lipită de a ei, o luă în braţe şi o duse spre pat, desprinzându-şi buzele numai pentru a-şi îngropa un moment chipul în gâtul ei. Ochii lui îi susţinură privirea în timp ce o lăsa să alunece în jos, pentru a-şi dezvălui excitaţia mai limpede decât în oricare alt fel.

Aura exclamă din nou, iar gura lui dură se înclină pieziş.

— Mă scoţi din minţi, îi spuse, cu glas răguşit. Nicio altă femeie nu m-a mai putut face să mă excit doar privindu-mă. Am şi eu efectul ăsta asupra ta, Aura, cu părul tău ca o flacără şi ochii verzi, verzi ca două smaralde montate între genele tale negre?

Degetele lui găsiră fermoarul ascuns al rochiei şi îl coborâră.

— Ţi se încordează trupul, te doare respiraţia în plămâni şi-ţi bate inima ca o tobă în urechi?

Rochia se descheie; i-o scoase peste cap şi privi comoara nepreţuită ce i se dezvăluise, curbele de ivoriu neted ale sânilor, taliei şi şoldurilor, suprafaţa netedă a abdomenului cu gropiţa ei seducătoare, chiloţii de mătase decoltaţi ce stânjeneau continuarea explorărilor.

Ochii aceia intenşi, întredeschişi, o studiau cu o meticulozitate intimă, stăruind asupra areolelor de culoarea caisei până când sfârcurile se întăriră ca doi muguri obraznici, provocatori. Un foc dezlănţuit o străbătea în zigzag, adunându-se în furca picioarelor. Niciodată nu se mai simţise atât de expusă, atât de vulnerabilă, niciodată nu-şi dăduse seama că se putea bucura de o asemenea experienţă.

— Dezbracă-mă, îi ceru el, cu glasul îngroşat. Fără îndoială, ar fi fost mai cuviincios ca degetele ei de fecioară

să tremure, incapabile de a-i desface nasturii mici ai cămăşii, dar nu se întâmplă aşa. Cu iuţeală şi îndemânare, coborâră în josul materialului alb apretat, încălzit de trupul lui, apoi îi împinseră mânecile înapoi peste umeri, trăgându-le în jos până când cămaşa căzu pe podea.

Cu gura uscată, îl privi. Pentru prima oară, o undă de panică îi întunecă ochii. Era copleşitor, masculul de pradă întruchipat, cu umerii bronzaţi largi şi pieptul unde părul se inela în forme sugestive peste muşchii netezi, insinuând tulburătoarea putere primordială ascunsă dedesubt. Şi totuşi, avea şi ceva extrem de incitant. Aura îşi desfăcu mâna pentru a-i prinde în palmă bătăile puternice ale inimii.

Pielea lui era ca mătasea uleiată, caldă şi uşor lipicioasă sub vârfurile sensibile ale degetelor, netedă, lucioasă, tonifiată. Aura se aplecă, apăsând cu vârful limbii locul pe care-l atinsese. Simţi sub mână bătăile inimii lui accelerându-se; pieptul i se umflă, cu plămânii umplându-se de aer. Un surâs arcui buzele Aurei. Ca o pisicuţă, îi linse muşchiul în lung, gustând izul sărat, de mosc, al masculului excitat – al lui Flint.

Se aşteptase să spună ceva, s-o oprească, dar Flint nu se mişcă, ţinut în loc de un efort pe care Aura abia îl percepea.

— Ai gust… de paradis, şopti ea.

Râzând din adâncul gâtlejului, Flint răspunse:

— Şi tu ce gust oi fi având, mă întreb?

O ridică în braţe şi îi scoase chiloţii de mătase lucioasă, apoi îşi lepădă şi el hainele. Ochii Aurei se dilatară. Înghiţi în sec şi făcu un mare efort de voinţă pentru a-şi stăpâni strigătul involuntar. Era atât de mare şi atât de…

Ştia că era posibil, dar nu-şi dădea seama cum avea să se poată întâmpla.

Probabil Flint înţelesese care era pricina tăcerii ei descumpănite şi neaşteptate, căci îi spuse încet, lăsându-se uşor lângă ea:

— O s-o luăm cu binişorul.

Şi, înainte de a apuca să-i răspundă, îşi coborî capul şi-i sărută curba superioară gingaşă a sânului. Gura îi stărui asupra acelui loc, ca şi cum gustul pielii l-ar fi surescitat la fel de mult ca pe ea.

— Da, ai gust de esenţă a feminităţii, spuse el, cu buzele lipite de pielea ei. Mai dulce decât violetele şi mai tare decât brandy-ul. Mă îmbeţi.

Aura respira sacadat şi intens, printre buzele deja înroşite de sărutări. Mai presus de orice, dorea să cunoască din nou extazul momentelor din apartamentul lui, când o atinsese, o sărutase şi toată fiinţa i se înălţase în întâmpinarea lui.

Capitolul 3

Flint, însă, nu se grăbea. Se stăpânea, ţinându-şi ferm sub control stările şi acţiunile, cu mâinile mişcându-i-se încet şi chinuitor peste pielea ei.

Afară, dinspre lagună, se auzi chemarea unei păsări – necunoscută, străină. Aura se înfioră, atât cu un sentiment de osândă, de drum fără întoarcere, cât şi pradă plăcerii dezlănţuite ce-i străbătea toată fiinţa.

— Ai o gură făcută să fie sărutată, făcută să fie strivită, făcută anume pentru mine, spuse el încet, susţinându-i în palmă greutatea unui sân; îl privea uimit şi posesiv, ca un om care cuprinde în mână o valoare nepreţuită. Şi o piele ca satinul de ivoriu.

Ţintuită de lumina mocnită a ochilor lui, Aura îşi ţinea respiraţia. Flint vorbea cu cuvintele unui om îndrăgostit, şi totuşi nu erau rostite pe ton drăgăstos, iar expresia lui nu era deloc tandră.

Ochii Aurei se dilatară, neliniştiţi; apoi gâfâi, când Flint îi sărută un sfârc mic, încordat şi întărit, şi luându-l în cavitatea caldă a gurii lui, începu să sugă cu sete.

O străbătu un junghi de senzaţii, iute şi fierbinte ca focul, lin şi dulce ca mierea. Închise ochii, neputând face faţă sentimentelor pe care i le stârnea, incapabilă să-i privească gura făurindu-şi descântecele ancestrale, neputincioasă să suporte contrastul dintre unghiurile dure ale chipului neguros şi curbele palide, blânde, ale propriului ei trup.

Complet pustiită de nevoie, îi oftă numele.

— Atinge-mă, şopti el, cu gura pe arcul sânului ei, luându-i mâna pentru a şi-o pune peste inimă.

Începu să-l exploreze la fel cum o explora şi el pe ea, uimită din nou de relieful şlefuit al muşchilor care se încordau ca reacţie sub mâinile ei nesigure. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare pas nou pe calea descoperirii se adăuga celor dinainte, le prelungea, până

când, în cele din urmă, degetele lui alunecară cu grijă în jos, pentru a-i descoperi nucleul tainic, dornic şi închis, aşteptându-l.

Genele Aurei tresăriră. Privirea lui cu pleoape grele îi fixa faţa cu o intensitate în care se recunoştea toată pânda dinainte. Dacă tresărea, dacă se încorda, Flint avea să se întrebe de ce – şi, poate, să ghicească.

Iar acesta ar fi fost sfârşitul. Nu-şi dorea o fecioară, voia o femeie cu experienţă, o femeie pe măsura priceperii lui. Aura nu-i putea dărui aşa ceva, dar avea să-i dea un lucru la care nu putea renunţa decât o singură dată în viaţa ei.

Întoarse capul la pieptul lui şi, gingaş, muşcă mugurul încordat pe care-l găsi acolo. O respiraţie adâncă dilată pieptul lui Flint, apoi mâna i se strecură puţin mai adânc, pătrunzând-o cu fiori de voluptate. Degetul mare începu să i se mişte, găsi centrul plăcerii, iar Aura se cutremură.

— Da, mă doreşti, spuse el încet. Cât de mult mă doreşti, Aura?

Ridicând pleoapele îngreunate, Aura răspunse pe adierea unui oftat:

— Mai mult decât orice pe lume.

— Mai mult decât orice? râse el, întorcând capul.

Un moment, îngrozită, crezu că o alunga, la fel ca înainte. Chiar în timp ce în minte i se contura acest gând, înţelese ce făcea. Din acea împerechere nu avea să se nască niciun copil nedorit.

Peste câteva secunde, dintr-o mişcare sigură, ajunse complet peste ea, cu trupul său puternic, splendid în masculinitatea sa neînduplecată, pregătit, adunându-şi forţele, până când spuse cu glas aspru:

— *Da...*

O penetră dintr-o singură mişcare, puternică şi lină, până la capăt.

Mai târziu, Aura avea să-şi spună că acea primă clipă a posesiunii o schimbase la un nivel fundamental; dar, pe

moment, era atât de neliniştită ca Flint să nu descopere vreo dovadă a virginităţii ei, încât nici nu apucă să aprecieze cu adevărat ceea ce se întâmplase. După acel moment al contopirii, însă, Flint se opri, aproape ca şi cum ar fi aşteptat-o să facă ceva.

În timp ce ochii ei, dilataţi, languroşi şi întrebători, aproape înspăimântaţi, îi observau maxilarele încleştate şi structura oaselor feţei, Aura înţelese două lucruri: Flint făcea eforturi să-şi păstreze controlul, iar în teaca mătăsoasă care-l cuprindea nu se simţea niciun obstacol care s-o trădeze. Se putu destinde, iar reacţiile pe care anxietatea i le blocase ieşiră tumultuos la suprafaţă.

Un sentiment de împlinire, de întregire, fu întărit de revenirea covârşitoarei emoţii pe care Flint i-o aţâţase prin manipularea abilă a trupului ei. Se întinse alene, acut conştientă de reacţia lui imediată, pe loc dezlănţuită. O dorinţă de a-i arăta că nu putea fi complet stăpân o îndemnă să-şi mişte experimental şoldurile.

— Nu, scrâşni el.

— De ce?

În camera tăcută, vocea îi era scăzută, adâncă şi senzuală.

— Nu-ţi place?

Flint scoase un geamăt ciudat.

— Îmi place prea mult. Nu, fir-ai a dracu’, nu-mi place! Dacă vrei să mai fiu bun de ceva, stai la un loc!

Încercă – dar, în timp ce Flint se mişca, stabilind un ritm lent al înaintărilor şi al retragerilor, pe când mirosul dragostei lor, iscusinţa lui şi voluptatea tactilă a contactului dintre piele şi piele aţâţau flăcările pasiunii, într-însa începu să se răzvrătească o tulburare furtunoasă, purtând-o spre o regiune necunoscută, unde nu mai conta decât să ajungă la un ţel de neatins.

Răvăşită de o febrilă nevoie de a cunoaşte, o foame atot-devoratoare, cuprinsă de un sentiment mai măreţ decât tot

ceea ce cunoscuse în viaţa ei, Aurei nu-i mai păsa decât de valul necugetat, dulce ca zahărul, al plăcerii ce o străbătea, al greutăţii lui dragi apăsându-i pântecele şi al pătrunderii lente în cea mai lăuntrică dintre tainele ei.

Până în acel moment, niciodată nu se mai considerase pătimaşă; crezuse că faţa ei senzuală şi trupul zvelt îi contraziceau în mod straniu firea. Dar acum, încleştată în acea îmbrăţişare, cea mai elementară din toate, dăruindu-se cu tot trupul şi sufletul şi primind întru totul la fel de dornică, era nevoită să accepte că acele momente de frenezie, când focul întunecat se înteţea tot mai aprig, când fiecare simţ îi era stimulat până la o acuitate aproape dureroasă, erau scopul pentru care se născuse.

Ridică privirea spre omul de deasupra ei şi dinăuntru-i, scoţând un strigăt de plăcere, când văzu că nu era singura prinsă în flăcările acelei dogori stihinice, devoratoare.

Pielea lui Flint stătea întinsă peste osatura feţei, fruntea i se îmbrobonase de sudoare; gura îi era crudă, aproape rânjită, în timp ce mârâia:

— Aura, nu pot… Doamne sfinte…

Mişcările lente, aproape sâcâitoare, ale trupului său se transformară dintr-odată în impulsuri teribile. Capul lui Flint se smuci înapoi şi, în timp ce îl privea, cu plăcerea înteţită peste măsură de a lui, undeva într-însa tensiunea cedă, azvârlind-o prin valuri de extaz până într-un prezent halucinant fără început şi fără sfârşit, într-un loc unde era dezgolită până la chintesenţa ei, unde acea senzaţie violentă şi primordială era singura care mai conta.

Flint îi rosti numele, într-un geamăt, trupul i se încordă, iar Aura fu străpunsă de uimire când undele propriului ei orgasm se răsfrânseră înapoi valuri-valuri, în întâmpinarea şi îmbrăţişarea alor lui.

Îşi auzi propria voce, zguduită de bătăile inimii, şi crezu că avea să moară de plăcere. Iar apoi se prăbuşi, cu tensiunea din muşchii prelungi risipită şi trupul mândru

potolit în fine, sătul.

Rămase în braţele lui, ţinându-l la rândul ei ca pe o povară nepreţuită. Foarte încet, atât de încet încât nici nu exista vreun moment în care să fi început a-şi da seama, descoperi că nu avea nici cea mai mică importanţă că acel om care-i zăcea în braţe respirând adânc, cu inima bubuindu-i peste a ei, care o posedase într-un mod ce-l transcendea pe cel fizic... că omul acela era pentru ea mai periculos decât ar fi putut fi vreodată tigrul pe care-l întrezărea într-însul. Niciodată n-avea să se poată încrede în loialitatea lui, n-avea să poată spera că îi stătea alături. Şi, cu toate acestea, îl iubea.

Luptase vitejeşte împotriva acelei iubiri, agăţându-se de nevoia de stabilitate pe care o cunoştea încă din copilărie, jinduind să fie ocrotită şi îngrijită, tânjind după un tată. Era ciudat, cum sălbăticia dintr-însa ştiuse mai bine decât ea de ce anume avea nevoie. Ceva din caracterul nelegiuit al lui Flint se potrivise cu al ei.

Un surâs mic, de satisfacţie, îi apăru pe buzele tumefiate de sărutările lui. Aura fu copleşită de un extaz care avea foarte puţin de-a face cu saţietatea fizică a cărei plăcere îi învăluia atât de letargic trupul. Prin urmare, îşi spuse ea cu uimire, aşa era să fii iubită, să fii neputincioasă sub puterea dragostei.

Era o stare la fel de îndepărtată de afecţiunea pe care o simţise pentru Paul ca o pajură de o vrabie. Magnifică, era totuşi şi lumească; dorea să trăiască împreună cu Flint, să-l vadă dimineaţa, când era neras şi răguşeala sexy a glasului său era transformată în scrâşnet de tăcerea din timpul nopţii, să râdă cu el pentru diverse mărunţişuri neînsemnate, dar importante totuşi, fiindcă făceau parte din viaţa lor în comun. Voia să se certe cu el, să-l iubească şi să-i poarte de grijă, şi să fie la rândul ei îngrijită de el.

Nici măcar nu părea să mai conteze că el nu simţea pentru ea nimic de acest gen.

Întoarse capul, cu inima topindu-i-se la vederea ochilor lui închişi, a chipului cu contururi relaxate. Era efectul ei asupra lui.

Genele prelungi tresăriră şi, încet, se ridicară, pentru a dezvălui doi ochi aurii, la fel de reci şi enigmatici ca inima străvezie a unui cristal.

— Probabil cântăresc o tonă, spuse el, întorcându-se pe spate.

Aurei îi veni să strige, dar un braţ puternic o cuprinse şi o ţinu strâns, în vreme ce ea îşi rezema obrazul pe pieptul lui, încercuindu-l cu un braţ pe după mijloc.

În întunericul parfumat de-afară licăreau lumini. Învăluită într-o mulţumire atât de profundă încât părea însăşi Nirvana, Aura rămase rezemată de bărbatul pentru care aflase prea târziu că şi-ar fi dat viaţa, lăsându-şi gândurile în voia lor.

Nu peste mult, adormi.

Se trezi cu câtva timp înaintea zorilor, dar nu cerul ce se lumina o deşteptă, nici cântecele păsărilor pe care nu le mai auzise niciodată, ci atingerea blândă a mâinii lui Flint pe sân şi sunetul respiraţiei lui accelerate în tăcerea din cameră.

Murmură buimacă:

— Flint?

— Cine credeai că e? Nu, nu-mi spune. Glasul lui era răguşit, iar mângâierea deveni o declaraţie de posesiune. Aproape înainte de a avea timp să reacţioneze, capul lui Flint se aplecă, răpindu-i de pe buze răspunsul cu o sărutare.

— Arăţi atât de preţioasă, rară şi superbă, în patul meu, spuse el, cu buzele lipite de ale ei.

Înfruntându-şi spasmul imediat al sângelui, Aura ridică ochii. Conturul lui Flint abia se distingea în camera întunecoasă, panta umerilor acoperind aproape complet lumina slabă ce pătrundea prin plasa contra ţânţarilor care

îi izola de lume. Din nou fu uimită de mărimea lui, apoi însufleţită de amintiri, căci în seara trecută se potriviseră perfect, îngustimea ei cuprinzându-l şi învăluindu-l ca şi cum ar fi fost făuriţi unul pentru celălalt.

N-avea să se mai repete; îi simţea hotărârea cu toată pielea, cu receptorii infinitezimali care se folosiseră cândva, demult, pe vremea când oamenii nu aveau darul vorbirii.

— Aura? murmură el.

Trase aer în piept, întretăiat, răspunzând:

— Da.

Era singurul răspuns necesar.

Graba pătimaşă, aproape frenetică, din seara trecută n-avea să se mai repete. De astă dată, o atinse cu încredere, iar înaintarea lentă a mâinilor lui peste piele expedie mesaje poruncitoare spre centrul în curs de topire al pasiunii ei. Era altfel, întrucât ştia ce-i putea face, ştia ce urma şi, în loc de a-i toci aşteptările, cunoaşterea urmărilor nu făcea decât să le înteţească.

De astă dată, încurajată de amintire, fu mai îndrăzneaţă, descoperind cu o emoţie leneşă, somnoroasă, că pielea lui Flint se întindea încordată sub mângâierile ei cercetătoare, că atunci când îl muşca uşurel de umeri, el se înfiora.

Natalie considera că pe bărbaţi îi interesa incomparabil mai mult sexul decât femeile; spunea că acesta era unul dintre lucrurile cu care femeile trebuie să se împace, în schimbul securităţii şi al companiei. Fiică a epocii sale, Aura citise reviste şi cărţi şi ştia, cu partea logică a minţii, că nu era aşa, că dragostea trebuia să fie la fel de plăcută pentru ambele sexe.

Dar fusese nevoie ca pasiunea lui Flint să-i doboare toate stavilele, pentru a o convinge şi pe plan emoţional. Acum, când ştia că era adevărat, se pregătea să se lase în voia simţurilor, să-i exploreze şi să-i savureze trupul la fel cum făcea şi el, atât de limpede, cu al ei. Cercetându-l cu o candoare detaşată, îi cutreiera pielea netedă şi se delecta

cu toate deosebirile.

Simţi că nu era obişnuit să fie atins într-un mod atât de familiar, iar degetele i se opriră.

— Nu, o îndemnă el, nu te opri.

— Eşti atât de frumos, murmură, întorcându-se cu faţa pe abdomenul lui plat.

Acesta se umflă, scuturat de râs.

— E prima oară când îmi atribuie cineva calitatea asta.

Aura îi gustă pielea, muşcând-o mărunt în lungul unei coaste, până când Flint îi dădu gura la o parte, ridicând-o spre el ca s-o sărute.

— Ba tu, spuse încet, cu buzele lipite de ale ei, *tu* eşti frumoasă, dar pe-asta o ştii, nu-i aşa?} i-au spus-o şi alţii, destul de des.} i-au spus vreodată că atunci când zâmbeşti ţi se luminează ochii, şi ai un stil înnebunitor de a-ţi coborî genele?

— Nu, răspunse ea, în timp ce gura lui îi cutreiera pielea netedă a gâtului.

— Nimeni? Ce adunătură jalnică. Eşti făcută pentru dragoste, Aura. Sânii tăi se potrivesc în mâinile unui bărbat ca şi cum anume pentru el ar fi fost plămădiţi, şi ori de câte ori mă uit la picioarele astea uluitoare mi le imaginez încolăcite împrejurul meu, ţinându-mă strâns, de mi se încleştează tot trupul. Dar realitatea e cu mult mai spectaculoasă decât toate plăsmuirile imaginaţiei mele.

Pentru prima oară de la paisprezece ani încoace, nu se crispa cuprinsă de o greaţă rece la gândul că făcea parte din fanteziile unui bărbat. Sunetul glasului voalat al lui Flint îi lansa inima la galop, izgonind pentru totdeauna mizeria cu care perversitatea unui singur om îi întinase subconştientul.

— Palmele tale arată inocente, neprotejate, murmură el, la fel ca părţile interioare ale coatelor. Cât despre locul ăla chinuitor unde gâtul întâlneşte umerii, şi mica adâncitură de la baza gâtului, şi…

Săruta fiecare loc pe care-l pomenea, îi mângâia încet cu degetele pielea încinsă, o sâcâia cu contrastul dintre asprimea glasului şi delicateţea atingerilor, dintre sexualitatea sa inflamată şi stăpânirea intensă cu care şi-o înfrâna.

Dorinţa îi ardea în ochi cu un luciu metalic, îi cuprinsese gura, strângând-o într-o linie dreaptă. Deşi continua s-o îmbete cu vorbele tenebroase ale pasiunii, buzele abia i se mai mişcau. Mâinile, însă, îi tremurau.

Iar când îl sărută, când îl atinse la rândul ei, îi văzu pe piele urma secretă şi involuntară a degetelor ei, a gurii, în fierbinţeala tot mai arzătoare ce-i pârjolea pe amândoi.

Într-un târziu, Flint gemu:

— Te doresc, Aura – te vreau *acum.*

Iar ea se grăbi să se supună… ba nu, nu era nici urmă de supunere în felul cum se mişca.

incitându-l, torturându-l, mişcându-se peste el astfel încât zăcea sub ea ca victima unei jertfe, cu o uşoară rouă de sudoare lucindu-i pe pielea bronzată, pentru ca în curând să se amestece cu a ei.

— Acum? îl întrebă şi, fără a-i lăsa timp să răspundă, trecu deasupra lui, luându-l într-însa.

N-o duru, dar o secundă încremeni, cu ochii dilataţi şi tot trupul vibrându-i ca o coardă de chitară, în senzaţii atât de acute încât crezu că avea să leşine.

— Aura…

Nu putea sta nemişcată. Focul din sângele ei o împingea pe un drum al erotismului nestânjenit; îşi coborî faţa să-i sărute gura aspră, cu părul roşu revărsându-i-se ca o cortină de mătase în jurul feţei lui, şi cu o dibăcie nouă şi neîncercată, se dărui unei carnalităţi gingaşe, inocente.

Când termină, îşi spuse ca prin ceaţă că în veci nu s-ar fi aşteptat să fie aşa. Oamenii încercau să descrie acel lucru, dar nu exista niciun cuvânt, niciun mod…

Căscă, iar Flint râse.

— Dormi, spuse el, cu glas profund.

Aura nu credea că ar mai fi putut să adoarmă, dar reuşi, în timp ce, afară, cerul zorilor se lumina în căldura iernii tropicale, iar bărbatul de sub ea zăcea cu braţele în jurul făpturii ei zvelte şi ochii larg deschişi, privind în tavan.

Visul începu pe nesimţite. Îi râdea lui Paul, cu inelul scânteind pe deget, în timp ce dansau pe un vals de Strauss. „Dunărea albastră”.

— Sigur că nu-i albastră, îi spuse Paul, zâmbind. De fapt, Dunărea e de un brun noroios.

În clipa următoare se împiedică, iar Aura observă că în podea apăruse o gaură, o gaură care se făcea tot mai mare, cu Paul clătinându-se pe marginea ei, o gaură ce mânca podelele, pentru a deveni un hău negru unde fojgăiau fel de fel de jivine, în aşteptare.

Chipul lui Paul era transfigurat de groază; o striga pe nume, iar ea se agăţa de el, încercând să-l ţină să nu cadă în groapă. În fundal, orchestra continua să cânte şi toţi ceilalţi dansau somnoroşi pe margini, fără să observe groapa, grozăviile care pândeau acolo şi zbaterile lui Paul, deşi acesta tremura pe margine, gata să cadă.

Aura nu putea să ţipe; scâncind, încerca să-l tragă de-acolo, dar el îi aluneca printre degete, inexorabil, spre întuneric. Începu să-l strige cu disperare:

— Paul, nu te du… Paul, ţine-te… Paul, Paul.

Paul, Paul…

Dar cineva o zgâlţâia, cineva o trăgea înapoi şi, în timp ce ea se zbătea, Paul dispăru în beznă, fixând-o deznădăjduit cu privirea, iar Aura izbucni în suspine sfâşietoare.

— Trezeşte-te! Aura, termină, ai un coşmar!

Deschise ochii, disperată. După un moment de groază, se aţintiră spre chipul lui Flint. Auzi numele lui Paul stingându-i-se pe buze, răsunând în tăcerea din cameră.

— Nu-i nimic, spuse Flint, încercând s-o ia în braţe, dar

Aura se ghemui cu faţa în pernă, stând ţeapănă.

În adâncurile ochilor lui tresări o licărire sumbră, dar spuse calm:

— N-a fost decât un vis, Aura. Un coşmar. Îţi aduc puţină apă.

Cutremurându-se, Aura încercă să alunge impresia stăruitoare a coşmarului. Când Flint reveni din baie, cu un pahar de apă, aproape reuşise. Îşi împinse părul încâlcit la o parte din faţă, strângând paharul în mâna cealaltă. Dinţii îi clănţăneau, dar reuşi să bea apa fără s-o verse.

Flint luă paharul, dădu la o parte plasa de tifon şi se aşeză pe marginea patului. Acum, când era prea târziu, Aura ar fi vrut s-o ţină în braţe, s-o convingă că nu avea de ce se teme, dar nu putea face ea prima mişcare. Flint era distant, închis într-o lume numai a lui, unde ea n-avea cum să pătrundă.

— Ţi-ai revenit? o întrebă el.

Fără a se încrede în propria-i voce, Aura dădu din cap.

— Ţi se întâmplă des?

— Nu.

Era un horcăit, dar măcar se înţelegea. Ezită, adăugând apoi:

— Acum mi s-a întâmplat prima oară.

— Şi nu oferi premii cui ghiceşte care-a fost cauza. Aura îşi muşcă buza, ştiind prea bine ce anume i-l cauzase. Subconştientul o acuza de trădarea săvârşită. Dragostea făcută cu cel mai bun prieten al lui Paul fusese picătura care umplea paharul.

— N-am nimic, spuse ea, cu privirea spre cearşaf, ţinându-şi ochii îndreptaţi într-acolo printr-un efort de voinţă, pentru că n-ar fi suportat să vadă expresia calmă şi rezonabilă a lui Flint.

— Nu mi-am dat seama că erai atât de grav afectată de… despărţire.

Glasul lui era sigur, lipsit de inflexiuni. Aura clătină din

cap.

— Acum nu mai contează. A trecut.

— E clar că pentru tine încă n-a trecut, spuse el, pe acelaşi ton impersonal.

Rămase tăcută, în timp ce Flint se ridica în picioare şi mergea spre fereastră. Dintr-o mişcare scurtă, furioasă, a mâinii sale bronzate şi puternice, dădu la o parte perdelele subţiri. Mâna aceea, precum şi amintirile celor pe care le făcuse în timpul nopţii, înroşiră obrajii Aurei, alungând cât de cât nefericirea visului. Acum, însă, dragostea lor părea la fel de ireală ca imaginile pe care mintea ei le invocase din taiņţa celor mai ascunse spaime.

Pentru Flint nu însemnase decât astâmpărarea unei pofte; îi spusese că era frumoasă, îi spusese ce efect avea frumuseţea ei asupra lui, dar inima ei era plină de o goliciune cenuşie, o deziluzie la fel de grea şi apăsătoare ca norul de furtună cel mai negru.

— Mai bine m-aş duce în camera mea, spuse abătută, ridicându-se în picioare pentru a începe să-şi caute hainele.

— Şi ce-ai să faci?

În glasul lui nu se simţea decât o curiozitate indiferentă.

Aura abia aştepta să iasă. În timp ce-şi lua hainele pe ea, spuse grăbită:

— Mă duc în Bali, iar de-acolo, acasă.

— Te vei vedea cu Paul?

Degetele ei încremeniră pe încheietoarea sutienului. Privi spre Flint, care stătea uitându-se pe fereastră. Conturul arogant al profilului său se desena pe peretele albastru deschis; soarele îi aşternea pe păr luciri de cupru. Părea o statuie luminoasă în zorii zilei tropicale, cu tot atâta căldură ca a unei statui.

— Nu, răspunse ea, cu un fior.

— Probabil e mai bine aşa.

Disperată să scape, îşi trase rochia peste cap şi-şi îndesă ciorapii în poşetă, în timp ce se încălţa cu sandalele direct

pe picioarele goale.

— La revedere, spuse ea mâhnită, pornind spre uşă.

Abia atunci, Flint o privi. Preţ de-un moment, Aura îi studie cu speranţă trăsăturile neînduplecate, apoi se întoarse, primind cu braţele deschise resemnarea amorţită ce-i înlocuia singurătatea dureroasă. Pe chipul lui, în ochi, nu se vedea decât o detaşare reţinută, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o scenă din partea ei.

Cu spatele rigid de mândrie, zâmbi vag.

— Aura…

Surâsul îngheţă, dar nu se şterse.

— A fost plăcut. Hai să rămână aşa, spuse el deschizând uşa, pentru a o închide apoi în urma ei cu un ţăcănit sonor, final.

Din fericire, pe culoar nu mai era nimeni. În camera ei, Aura făcu un duş, însă chiar în timp ce apa îi spăla de pe trup mirosul lui, iar pasta de dinţi îi alunga gustul din gură, Aura ştia că cele întâmplate în timpul nopţii erau irevocabile. Pentru el, o fi fost doar o aventură de-o noapte, dar pentru ea însemna un angajament. În cel mai elementar mod, simţea că Flint îi aparţinea, la fel cum şi ea îi aparţinea de-acum lui.

Prosopul alb i se lipea de trup într-un mod deloc neplăcut. „Cel puţin”, îşi spuse ea obosită, „nu am de ce să-mi fac griji că am rămas gravidă”.

Flint se ocupase de asta cu ambele ocazii.

În Bali era cald, iar bivolul de baltă nici nu voia s-o vadă în ochi, cedând doar cu multă greutate în faţa îndârjirii stăpânului său. Orezăriile de smarald erau adevărate monumente închinate îndemânării unor generaţii întregi de oameni.

În oricare alt moment, Aurei i-ar fi plăcut. Aşa, însă, executa mişcările învăluită în ceaţa cenuşie a deznădejdii, care din fericire se transpunea pe film sub forma unei aparenţe de senzualitate exotică.

Când ajunse înapoi la Auckland, ploua din nou şi era clar că de-o bună bucată de vreme în casă nu intrase nimeni. Oftând, pentru că Natalie plecase mult prea des la Kerikeri în ultimele luni, îl sună pe Alick la telefon.

Răspunse Laurel, vocea ei rece încălzindu-se când auzi salutul Aurei.

— Cum a fost în Caims? o întrebă.

— N-a plouat nici măcar o dată, cât am stat eu acolo.

— Şi-n Bali?

— O aversă, două. Nu ca aici. Soţia lui Alick râse.

— Haide, că nici la noi nu plouă chiar tot timpul.

— Nu, se pare doar. Natalie e la voi?

Tonul lui Laurel se schimbă subtil, deşi rămase cald:

— Da. Are nişte noutăţi pentru tine. Mă duc s-o chem. Natalie avea vocea catifelată de satisfacţie.

— Iubito, mă mărit, anunţă ea, veselă.

— Chiar aşa? Cu canadianul?

— E un scump, ai să mori după el. A venit aici să organizeze o fermă pe care a cumpărat-o, la jumătatea distanţei dintre Whangarei şi coastă.

— Natalie, eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Foarte sigură. Vom avea o nuntă mică şi discretă aici, în Kerikeri – se ocupă Laurel de toate, Dumnezeu s-o binecuvânteze…

Iar Alick le plăteşte pe toate, completă cinică Aura în sinea ei.

— …şi pe urmă vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Vei putea veni să ne vezi, iubito. Joe locuieşte foarte aproape de Calgary.

Aura era gata să parieze că mama ei nu auzise niciodată de Calgary înainte de a-l cunoaşte pe Joe, dar acum vorbea de parcă acel oraş ar fi fost buricul Pământului.

Sperând din toată inima ca atât Natalie cât şi Joe să ştie ce făceau, se duse la Kerikeri cu două zile înainte de nuntă şi, în curând, îşi dădu seama că Joe Donaldson era perfect

conştient în ce se băgase. Mai descoperi, spre uimirea ei, că Natalie era îndrăgostită.

— Uluitor, nu-i aşa? îi mărturisi mama ei, arătând mai tânără şi mai extravagant de frumoasă ca oricând. Credeam că, după tatăl tău...

— L-ai iubit, măcar?

Aura îşi pusese adesea această întrebare.

— A, da.

Natalie îşi netezi o şuviţă de păr, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă cu nişte ochi care vedeau până în trecut.

— Şi am fost fericiţi, până când el a ajuns la concluzia că Africa era mai importantă decât familia lui. Ştia că n-aş fi rezistat niciodată acolo, dar a insistat să-l însoţim. Uneori, există situaţii când n-ar reuşi niciun fel de compromis. El avea o vocaţie. Nu l-am urmat, dar l-am iubit, şi m-a iubit şi el pe mine.

— Atunci, de ce Dumnezeu te-ai măritat cu Lionel Helswell?

Natalie ridică din umeri.

— Mi-a... ăă, mi-a promis că urma să aibă grijă de mine şi, deşi ştiu că după părerea generaţiei voastre nu e cazul ca o femeie să-şi dorească asta, eu aşa ceva am fost crescută să aştept de la o căsnicie. Aşa sunt eu. E prea târziu ca să mă mai schimb acum, Aura.

— Da, cred că ai dreptate, zâmbi Aura.

— Joe nu e ca Lionel, să ştii.

Într-adevăr, petrolistul şi crescătorul de vite slab, şiret şi vesel nici nu se compara cu tatăl ei vitreg. Inima lui bună sărea în ochi de fiecare dată când deschidea gura să vorbească. Aura bănuia că, de data asta, mama ei făcuse o alegere inspirată.

— Sper să fiţi fericiţi, îi ură ea.

— Eu, una, voi fi. Dar tu? Aura zâmbi sigură pe sine.

— O duc minunat.

Natalie era Natalie. Fiind fericită, presupunea că la fel erau toţi ceilalţi.

— Mă rog, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Promite-mi că vom păstra legătura.

— Bineînţeles.

— Vei putea veni în vizită la noi oricând vrei. Iar dacă se întâmplă ceva, îi ai pe Alick şi Laurel. Laurel ţine foarte mult la tine.

— M-am făcut mare, de-acum, zâmbi chinuit Aura.

Mama ei râse şi pulverizã parfum prin aer, trecând prin el, ca să se prindă de ea ca o ceaţă subtilă, înmiresmantă.

— O, ce frumoasă-i viaţa, spuse, fericită.

În Auckland, Aura organiză vânzarea casei, apoi se mută într-o vilă mare şi veche în stil Kauri, din Mt. Eden, cu încă cinci femei, şi pentru prima oară de când ieşise din internat avu de suportat viaţa în comun. Îi plăcea compania şi camaraderia dezinvoltă, iar conversaţiile şi activităţile o împiedicau să se simtă prea singură.

Campania de publicitate fu lansată în ziare şi reviste, iar Aura, spre propria ei surprindere, deveni o mică celebritate, dându-le interviuri reporterilor şi primind oferte de serviciu pe care nu le dorea şi oricum nu le-ar fi putut accepta, întrucât contractul ei era încheiat în exclusivitate.

— Ochii sunt cauza, îi spuse veselă Jessica, în timp ce frunzărea filele cu ştraifuri. Extraordinar de fotogenici, răutăcioşi şi senzual-insinuanţi. Ideea cu lentilele de contact colorate a fost excelentă. Nu ştiu cum reuşeşti să arăţi atât de inocentă în maro, şi de sinceră în albastru, dar îţi iese.

— Camera minte, replică scurt Aura. Începu să se plimbe prin cabinetul lui Jessica, privind pe fereastră. Peste Portul Waitemata jucau razele soarelui, conturând drăgăstos curbele insulei, ale peninsulei şi ale golfului, scoţând în relief acoperişurile din fier ondulat ale caselor de pe malul nordic. O fregată stătea în docul bazei navale, iar cei doi mici vulcani verzi din Devonport se înălţau ca nişte exotice

budinci de Crăciun deasupra navei suple, cenuşii.

— Nu minte, îţi iubeşte faţa numai, şi mâinile, şi picioarele. De fapt, pe tine toată te iubeşte. Dacă erai mai înaltă cu patru degete şi mai uşoară cu şapte livre, ai fi făcut avere.

— Nu vreau avere. Şi nu-mi doresc nicio altă ofertă, după ce asta va expira. Vreau să-mi fac meseria pe care am învăţat-o.

Aura ştia că vorbea cam repezit, dar o ajungea disperarea. O durere chinuitoare îi rodea inima.

Mai presus de orice, dorea să-şi poată înfige dinţii într-o muncă grea, acel gen de exerciţiu mintal care ar fi silit-o să se smulgă din acea mocirlă a auto-compasiunii în care părea să se fi împotmolit definitiv. Îşi cumpărase un computer nou şi petrecea cât de mult timp putea lucrând, dar interesul şi pasiunea păreau să se fi estompat în aceeaşi ceaţă cenuşie care-i inunda toată viaţa.

— Cred că ai înnebunit, spuse binevoitoare Jessica. Deşi, nici nu mă mir. Întotdeauna ai fost încăpăţânată. Cum merge treaba?

Aura ştia la ce se referea.

— Supravieţuiesc, răspunse ea, indiferentă.

— L-am văzut pe Paul la o lansare de carte, alaltăieri seară.

— Cum arăta?

— Posomorât. La fel de abătut ca tine, când crezi că nu te vede nimeni.

Sprâncenele Aurei se îmbinară.

— Nu te încrunta, spuse Jessica. Îţi prinde bine dacă vorbeşti, să ştii.

— Te-am plictisit destul.

— Nu fi proastă. Ţine minte numai, eu îţi stau la dispoziţie oricând. A, în ultimul număr din *Wine and Food* a apărut un articol despre Flint Jansen. Se pare că în curând va trece la fapte şi va începe să producă vinuri, pe coastă,

lângă Warkworth. Dacă va avea succes sau nu, opiniile par să fie împărţite în proporţie egală.

Aura simţi sângele adunându-i-se din tot trupul în inimă. Noroc că stătea cu spatele spre Jessica. Avu nevoie de un moment, pentru a putea răspunde cu un calm aparent:

— Aşa?

— Mhm. Omul ăsta arată ca un vis, în poze. Ştii, mă-ntreb dacă l-aş putea convinge să se înscrie în cartoteca noastră. Avem nevoie de bărbaţi maturi arătoşi, care să nu fie drăgălaşi, dulcişori şi bucălaţi, dar nici fals-mohorâţi sau cu aere de gospodari. Când îl vezi, îţi dai seama că e viu. Mă întreb dacă voi avea vreodată curajul să i-o cer.

Aura reuşi să râdă, schimbând subiectul, dar în drum spre casă se opri la o librărie şi cumpără revista. Îşi impuse să aştepte până ajunse în pat, pentru a o deschide.

Chipul lui Flint îi făcu stomacul să se dea peste cap. Zâmbea, nu în obiectiv, ci spre un bărbat mai scund, vizibil francez, de lângă el. În spatele lor se întindeau şiruri de vii, gătite cu verdele primăverii. Alte şiruri de vii formau modele regulate pe panta din fundal. La capătul fiecărui rând, câte o tufă de trandafiri scotea primii boboci roşii. Coline albastre se înălţau până departe; la o distanţă nu prea mare, scânteiau apele oceanului.

Flint zâmbea. Dar, în fond, de ce n-ar fi făcut-o? El nu avea inima frântă, ca să rămână apăsat de un întuneric continuu. Privirea Aurei îi cutreieră lacomă chipul, amintindu-şi senzaţiile din momentele când o sărutase, fierbinţeala gurii lui pe sânii ei, cât de mult îl iubise…

O, Doamne, era excitată de o fotografie! îşi impuse să citească articolul şi, pe măsură ce înainta, o cuprinse dorul de a vedea locul ales de Flint ca să se instaleze. Warkworth se afla la o oră de mers cu maşina din Auckland, un oraş frumos lângă estuarul unui râu, iar paradisul Shangri-La al lui Flint era la nici cincisprezece minute distanţă de Warkworth. Putea să închirieze o maşină pentru o zi şi să se

ducă. Mâine, eventual...?

Ca şi cum condiţiile meteorologice ar fi fost de acord cu decizia ei, a doua zi fu însorită, una dintre acele delicioase dimineţi de primăvară când cerul e de un albastru atât de viu, încât te dor ochii privindu-l. Aerul proaspăt şi răcoros, cu doar o undă din viitoarea căldură a verii, atâta cât să nu fie rece, era destul de limpede pentru a distinge fiecare copac de pe culmea lanţului de coline ce se întindeau la orizontul apusean şi nordic.

Pe nesimţite, Aurei începu să i se ridice moralul. Imediat după Matakana, o localitate atât de mică încât abia dacă se putea numi sat, coti spre răsărit, urmând şoseaua din lungul coastei, printre păşuni verzi unde zburdau şi se jucau la soare viţei mici, albi cu negru. Avea să treacă prin faţa porţii şi nimic mai mult.

La capătul drumului văzu o poartă, iar dincolo de ea, o clădire cu aer mediteranean care era în mod clar vinăria. Aura întoarse maşina în dreptul porţii şi se înapoie până la o oarecare distanţă, unde opri şi coborî. O adiere caldă cocheta cu cele câteva şuviţe de păr ce-i scăpau de sub batic. Potrivindu-şi mai bine ochelarii de soare pe nas, privi în jur.

Nu se auzea niciun sunet, numai behăitul unui miel agitat risipea tăcerea. Proprietatea era întocmai aşa cum o descrisese Flint. Un râu cu estuar larg înconjura pe trei laturi podgoria sădită cu grijă. Marea era la reflux, aşa că malurile mocirloase se prelungeau în tentacule şerpuitoare pe ambele laturi ale estuarului. Prin mâlul umed umblau păsări şi, din înalturi, cântecul curat al unei ciocârlii era întrerupt de ţipetele leneşe, ca nişte hohote de râs, ale pescăruşilor.

Meandrele râului continuau printre colinele albastre, până la câţiva kilometri distanţă; în drum spre mare, albia despărţea viile de o limbă prelungă de nisip, unde se aflau un dig şi câteva parcări. Cu ani în urmă, Aura se îmbarcase

de-acolo pe un mic bac care traversa până la Insula Kawau. Acum, la începutul sezonului, fiind prea devreme pentru traficul de vacanţă, parcările de maşini erau aproape goale.

Aura inspiră liniştită şi privi peste râu şi capul nisipos, în susul unei coline acoperite cu tufişuri, unde fuseseră construite case elegante, destul de departe pentru a nu bătea la ochi şi a nu risipi aerul de pace al priveliştii.

Era un loc minunat, un cămin ideal pentru războinicul care renunţase la bătăliile tăcute ale profesiunii lui. Aura stătu astfel un lung răstimp, până când zgomotul unei maşini care se apropia pe drum o făcu să încremenească.

„Doamne dă să nu fie Flint”, se rugă ea.

Rămase întoarsă cu faţa în direcţia opusă şi neliniştea cristalizându-i-se într-o panică ce-i îngheţa stomacul, când maşina încetini, apoi se opri.

Un glas cu accent franţuzesc distinct întrebă:

— V-aţi rătăcit, *în selle?*

Încet, fără tragere de inimă, Aura se întoarse. În maşină nu se afla decât un singur om. Uşurarea îi readuse sângele în obraji.

— Nu, admiram doar priveliştea.

Era asociatul francez al lui Flint. Deşi o privea cu o admiraţie tipic galică, Aura nu găsea nimic ofensiv în candoarea expresiei lui.

— Şi eu admir priveliştea, spuse el, cu un licăr poznaş în ochi, făcând-o să râdă.

Briza îi făcu baticul să fluture. Reuşi să-l apuce înainte de a i se desprinde de pe cap, dar francezul comentă totuşi:

— E o crimă să ascunzi un asemenea păr. Zâmbind, Aura răspunse:

— Azi, vântul e cam agitat. La revedere, *monsieur.*

Îl simpatiza, îşi spuse ea, în drum spre casă. Ar fi putut să fie foarte fericită acolo, pe malul râului, cu viile crescând în jurul ei. Şi oraşul Warkworth îi plăcea.

Of, pe cine încerca să prostească? Dacă Flint i-ar fi cerut-

o, ar fi trăit cu el în vârful Muntelui Cook, cel mai înalt din Noua Zeelandă, pe care băştinaşii maori îl numeau Aoraki, străpungătorul-cerului.

În noaptea aceea, plânse puţintel înainte de a adormi, dar vizita îi alungase cumva o durere din inimă. A doua zi, luă un avion până la Fala îşi, unde avea o nouă şedinţă fotografică.

Fala îşi era o insulă din Pacific, ca o nestemată verde montată într-o mare atât de albastră încât era dureroasă la vedere. Echipa rezervase camere pentru obişnuita săptămână de muncă febrilă şi, în ultima seară, chiar înaintea cinei, pe Aura o deranjă un telefon din Noua Zeelandă.

— Aura?

Era vocea lui Jessica, metalică şi îndepărtată.

— Jess? Ce s-a întâmplat?

Telefonul părea să aibă paraziţi pe fir, un stol întreg, iar printre trosnete şi păcănituri vocea prietenei sale scădea şi creştea la loc, astfel încât nu se distingeau decât cuvinte disparate:

— ...întrebat unde... sigur că nu i-am... dar... aşa că am vrut să fiu sigură...

— Jess, nu-nţeleg o vorbă din ce spui! O fi din cauza petelor solare, sau, cine ştie. Ascultă, mai bine dă-mi un fax!

— Un ce?

— Un fax! *F-A-X!*

— A, bine. Nu, stai...

Inexorabil, vocea lui Jessica se pierdu definitiv printre pârâieli.

Aura oftă, căută pe lista tipărită pentru clienţii hotelului, găsi numărul de fax şi îl citi cu voce tare, clar şi precis, de trei ori.

— O.K., răspunse desluşit Jessica înainte ca un nou val de interferenţe electronice să întrerupă legătura.

Aura închise telefonul, masându-şi încet punctul dintre sprâncene, în timp ce-şi spunea cu toată fermitatea să nu se încrunte. Înainte, nu avusese asemenea griji, se simţise liberă să facă tot ce voia cu faţa ei, dar modelingul tindea s-o facă să fie conştientă de aceste lucruri. În multe privinţe, era un mod narcisist de a-şi câştiga existenţa. Admira creativitatea necesară şi curajul modelelor, şi avea să fie recunoscătoare toată viaţa pentru banii pe care-i câştiga, dar abia aştepta să-l abandoneze.

Luând un prosop, coborî pe plajă.

La întoarcere, se aştepta să găsească faxul, dar află că nu sosise niciunul. Probabil Jessica ajunsese la concluzia că nu merita osteneala, îşi spuse ea, resemnată. La urma urmei, urma să revină la Auckland peste treizeci şi şase de ore.

Luă cina împreună cu restul echipei, refuză o invitaţie la o petrecere de noapte şi se duse la culcare. Trecuseră trei luni şi n-avea niciun motiv să simtă în continuare lipsa lui Flint, cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie a inimii, ca şi cum cineva i-ar fi smuls din trup un organ vital.

Poate să fi fost doar din cauza felului cum reacţiona trupul ei la clima tropicală. Deşi Fala îşi nu prea semăna cu Australia, lăsând la o parte similitudinile superficiale constând în căldură, palmieri şi mările calde. Valurile de-aici îi răsunau în urechi, spărgându-se prelung pe recifele ce protejau plajele albe, iar în aer se simţea un slab iz tropical, de flori cu miresme dulci, nuci de cocos şi sare, mirosul umed şi bogat al fertilităţii şi al vieţii.

Aura stinse lumina şi se lungi pe-o parte, privind spre fereastră. Numai dacă Flint n-ar fi fost atât de distant, în acea dimineaţă când se văzuseră ultima oară. În acele momente, ştiuse că totul luase sfârşit. Dacă s-ar fi certat, ar fi putut profita de emoţie ca să comunice cu el, dar nu avea nicio armă împotriva acelei bunăvoinţe calme şi indiferente, împotriva acelei armuri a stăpânirii de sine.

În colţul ochiului i se formă o lacrimă, care picură pe pernă. Dar n-avea să plângă. Trebuia ca acea suferinţă să se sfârşească, mai devreme sau mai târziu.

Restul echipei plecă în zori, cu primul avion, dar Aura, care hotărâse să mai rămână o zi, plănuia să lenevească în pat până târziu. Totuşi, răsăritul soarelui o găsi trează, aşa că se sculă, luă pe ea un şort şi un maiou şi porni prin hotelul tăcut, salutându-se cu puţinii oameni care circulau, apoi peste nisipul sclipitor, cu privirea spre insuliţa de pe recif unde fusese fotografiată în ajun.

O siluetă înaltă, în capătul opus al plajei, o făcu să se strâmbe; nu mai avea chef de zâmbete false. Hotărî să se întoarcă din drum, pornind în direcţia opusă. Până una alta, îşi impuse să savureze prospeţimea aerului deja cald, dar purtând mirosul pădurilor de pe munţii înalţi din interiorul insulei, şi sunetul blând al valurilor ce se rostogoleau leneşe pe nisipul de coral, alb şi aspru. Când un val peste măsură de mare se sparse de recif, stropii scânteiară în soare şi, o secundă, prin văzduhul de cristal pluti suspendat un curcubeu.

Deodată, curcubeul fu prelungit de lacrimi. Aura îşi trase nasul. Aici, era întotdeauna vară. Acasă, în ciuda bogăţiei de frezii cu deliciosul lor, anul abia îşi aduna forţele pentru lenta şi maiestuoasa trecere la vară.

O podidea dorul de casă. Greşise, rămânând încă o zi. Dacă ar fi plecat cu echipa, acum ar fi fost în Auckland. Se întoarse brusc şi porni spre hotel cât putea de repede.

O atingere pe umăr o făcu să tresară, răsucindu-se în loc.

— De ce plângi? o întrebă scurt Flint, în timp ce Aura îl privea aproape cu groază.

— Tu erai pe plajă? întrebă ea, prosteşte.

Flint dădu din cap. Arăta neschimbat, impenetrabil ca întotdeauna, lucru pentru care îl detesta. Murise încetul cu încetul înăuntrul ei, iar el îşi văzuse de drum fără a simţi nimic. Fără îndoială, nici nu se putea gândi la ea altfel decât

cu o undă de dispreţ. Sau o considera, totuşi, acceptabilă pentru o aventură de-o noapte?

Pentru că, indiferent ce alte păreri avea despre ea, pe aceasta nu putea s-o nege. Şi lui îi plăcuse la fel de mult ca ei.

Dacă stătea să se gândească, era o ironie amuzantă. Îşi dăruise virginitatea unui bărbat care o găsea doar cu puţin mai presus decât o târfă.

Şi avea sentimentul că niciodată n-avea să poată găsi un alt bărbat care să se ridice la înălţimea lui.

Capitolul 4

— Ce faci aici? întrebă Aura cu voce sacadată, ferindu-şi faţa. Sau e doar o coincidenţă, ca data trecută când m-ai găsit într-un hotel?

— Nu, răspunse Flint, pe un ton mecanic, care o făcu să se închidă şi mai mult în sine. De data asta, am venit anume să te caut.

— Cum ai aflat unde sunt? gemu ea, dând glas primei întrebări prosteşti care-i trecu prin minte, din moment ce pe cele mai importante nu putea să i le pună.

— Am sunat-o pe Jessica. Ea mi-a spus.

— Nu se poate. N-ar fi spus nimănui unde eram. Desigur, despre asta fusese vorba în convorbirea telefonică din ajun. Jessica încercase s-o prevină. Flint zâmbi antipatic.

— A, când i-am spus de ce voiam să te găsesc, mi-a dat adresa.

— De ce? întrebă ea, obosită.

— De ce te-am căutat?

Flint vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un mic râu de foc verde.

— Ca să ţi le înapoiez pe-astea.

Aura făcu ochii mari, dar nu schiţă niciun gest de a lua pietrele.

— Unde le-ai găsit? întrebă ea. A doua zi după ce semnase contractul, se dusese la bijutier să le răscumpere, dar se vânduseră deja.

— Le-am cumpărat. Înghiţi un nod.

— De ce?

— Ei, zâmbi cu auto-ironie Flint, să zicem că din sentimentalism.

Încruntându-se, Aura îl întrebă:

— De unde-ai ştiut că le vândusem?

— Într-o zi, m-am întâlnit cu vărul tău, Alick, în Auckland. Tocmai ieşise de la bijutier, cu mâinile goale. Se pare că

Natalie se dusese la el cu lacrimi în ochi, întrebându-l dacă nu putea să le răscumpere.

Aura se lumină la faţă.

— Dragul de Alick, comentă ea, cu tandreţe. Flint îşi petrecu printre degete lanţul de flăcări verzi, privind pietrele cu ochii îngustaţi.

— Din păcate, dragul de Alick n-a avut succes, iar a doua zi urma să plece la Frankfurt. Bijutierul nu i-a putut spune cine le cumpărase – trecuseră pe la vreo doi stăpâni, de când le vânduse el, devenind tot mai valoroase pe parcurs – dar auzise un zvon că urmau să plece în America.

— Şi-atunci, cum au ajuns aici? întrebă Aura, nesigură.

Flint o privi în faţă.

— M-am oferit să le iau urma, ceea ce am şi făcut. Pe urmă, i-am oferit cumpărătorului o sumă pe care n-a putut-o refuza.

— Pentru Alick?

— Nu, răspunse el, cu un zâmbet nesuferit, pentru mine.

— Dar de ce? întrebă ea, amorţită. Râse încetişor.

— Am spus că din motive sentimentale. Le purtai în seara când te-am sărutat prima dată.

mai ţii minte? Când am fost la operă. Am sperat tot timpul că va veni noaptea când vom face dragoste fără ca tu să ai pe pielea ta fermecătoare altceva decât pietrele astea.

Aruncă spre ea colierul. Granatele străluciră scăpărător în aerul torid. Aura le prinse, simţindu-le greutatea şi netezimea încălzită de trupul lui, privindu-le jocul culorilor.

— De ce le-ai adus aici? şopti ea.

După un moment de ezitare, Flint răspunse:

— Pentru că şi tu ai venit la Matakana.

Aura închise ochii. Fusese undeva în apropiere, observând-o? Simţi în gât un nod de umilinţă, pe când pielea i se învăluia într-o răceală umedă.

— De unde-ai ştiut?

— Mi-a spus Jean-Pierre.

— Nu mă cunoaşte.

Pe buzele lui Flint se aşternu un zâmbet rece.

— Într-adevăr, dar când mi-a descris extaziat o femeie cu părul de culoarea celui mai ales vin de Bordeaux, ochi mari şi verzi, atât de trişti încât ţi-ar fi venit să te omori pentru ei, şi o gură făcut să vorbească franceza, nu greoaia limbă engleză, am ştiut pe cine văzuse.

Aura nu spuse nimic; era prea ocupată să se blesteme în sinea ei pentru că cedase acelei nevoi irezistibile de a vedea via.

— Aici nu putem discuta, continuă Flint. Vino în apartamentul meu.

Vorbea atât de firesc, încât Aura nu putu găsi nicio obiecţie şi, în câteva minute, se pomeni stând într-un salon opulent, cu atât de multe întrebări luându-se la întrecere în mintea ei încât n-o putea formula pe niciuna dintre ele.

Nehotărâtă, îi privea imaginea reflectată în oglindă, în timp ce lua receptorul telefonului şi comanda micul dejun de la room-service. Umeri laţi, şolduri înguste, o graţie felină şi dezinvoltă care-i propaga fiori prin tot trupul; întruchiparea arogantă a forţei şi a puterii.

După ce puse receptorul în furcă, Flint se întoarse spre Aura, care ezita lângă canapeaua de piele, şi-i ordonă:

— Stai jos. N-am să te mănânc.

Nu încă, cel puţin, făgăduiau zâmbetul şi privirile lui, repezi şi prădalnice. Aura se aşeză şi, de astă dată, îl putu întreba:

— De ce ţi-ai dat atâta osteneală?

— Nu ghiceşti, Aura? încet, clătină din cap.

— Nu.

— Ce-ai făcut de când te-am văzut ultima oară?

— Am lucrat.

— Tot modeling?

Dezgustul din glasul lui îi făcu părul să se zbârlească, dar

răspunse ferm şi fără emoţie:

— Da.

— De ce te-ai apucat de munca asta? Vorbea într-o doară, dar Aura îl cunoştea mult prea bine. Interesul lui nu avea nimic indiferent. Ridică din umeri.

— Ştii bine de ce. Din acelaşi motiv pentru care am vândut granatele. Aveam nevoie de bani.

— Mama ta tocmai s-a măritat cu posesorul unei mari averi. După toate semnele, e pe cât de bogat, pe-atâta de generos şi se vede clar că s-a îndrăgostit de Natalie până peste cap. Nu mai e nevoie să munceşti. Ai fi putut duce o viaţă idilică, alături de ei.

Tot fără să-l privească, Aura răspunse rece:

— Niciodată.

În viaţa ei n-ar fi acceptat bani de la un bărbat.

Sprâncenele lui negre se înălţară, dar continuă totuşi:

— Înţeleg că ai destul succes. Plănuieşti ca asta să fie cariera ta?

— Nu. La începutul anului viitor, am să-mi caut altă slujbă.

Din cine ştie ce motiv, acest lucru îl amuză.

— Serios? Ce anume?

— Am licenţa în sisteme informatice şi marketing, spuse ea, pe un ton caustic. Nu cred că-mi va fi foarte greu să găsesc de lucru.

De astă dată, reuşise să-l surprindă. Ridică şi mai sus sprâncenele, destul de descumpănit.

— Înţeleg…

Ceva o determină să adauge:

— Paul nu ţi-a spus?

— Paul şi cu mine n-am discutat nimic despre tine, replică el scurt.

Aura îşi înălţă batjocoritor sprâncenele delicate.

— Şi dosarul ăla pe care-l adunaseşi?

— Era schematic, zâmbi ironic Flint, adunat mai mult din

bârfe. Ţi-am vorbit despre el ca să-ţi observ reacţia. Am crezut, teamă mi-e, că diploma ta era obişnuita şi banala *Bachelor of Arts.* Poate că Paul a încercat să-mi spună, dar i-o retezam ori de câte ori încerca să vorbească despre tine. Unde ţi-ai luat licenţa? Nu strica să-i spună.

— La o politehnică din vestul oraşului Auckland.

— Şi de ce ţi-ai ales tocmai materiile astea? Aura îi aruncă o privire suspicioasă, dar în trăsăturile lui aspre nu se distingea decât un interes moderat.

— Iniţial, mă hotărâsem să fac contabilitate, se strâmbă acru gura ei. Părea o idee bună, iar matematicile şi contabilitatea au fost două dintre materiile mele favorite în şcoală.

O bătaie înceată în uşă anunţă sosirea ospătarului, cu micul dejun pe cărucior. După ce acesta termină de pus masa şi plecă, Flint o întrebă:

— Vrei să torni cafeaua?

Deşi mâncarea avea o aromă divină, cum numai şunca şi cafeaua pot să emane, nu se aşeză. Nici nu-i mai puse alte întrebări despre studiile ei.

În schimb, se interesă distant:

— În ultima vreme l-ai mai văzut pe Paul? Aura tresări.

— Nu.

— Nici eu, dar am auzit că-şi revine.

— Bine. Mă bucur.

Flint se îndreptă spre fereastră, unde se opri cu privirea posomorâtă spre plaja însorită de-afară. Cineva mătura nisipul, cântând cu glas de bas una dintre melodiile vesele care păreau nelipsite din partea locului.

Aura sorbi puţină cafea, apoi puse ceaşca la loc. Privi mâncarea, dar foamea îi pierise.

— Nu de-asta te-am căutat, reluă el în cele din urmă. De ce-ai venit la Matakana?

Inima Aurei începu să bată cu putere, în piept, în adâncitura de la baza gâtului, cu ecoul răsunându-i în

urechi. Îşi privi cafeaua, observând cum pluteau aburii peste lichidul dens din ceaşca de porţelan subţire ca foiţa.

— Am citit un articol într-o revistă, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Voiam să văd şi eu cum arată via.

— Şi ţi-a plăcut?

— A, da. E foarte frumoasă. Din nou tăcere. Apoi:

— Te-am urmărit, spuse Flint, pe un ton calculat, fiindcă am descoperit că nu pot trăi fără tine.

Cafeaua se revărsă peste buza ceştii. Aura reuşi să îndrepte farfurioara înainte de a se scurge şi de-acolo, dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a o ţine nemişcată, aşa că fu nevoită s-o pună pe masă, cu un mic clinchet ce răsună mult prea tare în tăcerea din cameră. Rămase cu capul în piept, incapabilă să-şi mute privirea, atentă numai la cuvintele care tocmai îi scrâşniseră pe la urechi.

— M-ai auzit? întrebă el.

— Da, te-am auzit.

Vocea îi era rece şi sigură.

— Şi, continuă el cu aceeaşi deliberare, fiindcă am presupus că, dacă ţi-ai dat osteneala să vii până la Matakana, înseamnă că ai reuşit în sfârşit să laşi în urmă despărţirea de Paul.

— Din necesitate, replică ea, împietrită.

— Îl mai visezi?

Clătină din cap. Continuând să nu-l privească, spuse:

— Nu mi s-a întâmplat decât atunci. Flint, n-o să meargă.

— De ce?

— Fiindcă eu nu…

— Ştiu că ai făcut tot posibilul pentru a te convinge să mă urăşti, dar au existat momente când m-ai plăcut, Aura. Când nu ne certăm, ne înţelegem bine. Iar acum, nu mai avem niciun motiv să ne certăm.

Întreruperea lui insistentă îi atrase atenţia cum nimic altceva n-ar fi reuşit.

Ridică ochii. Flint întorsese capul şi o privea. Chipul de

pirat era crispat într-un autocontrol rigid.

— Flint… începu ea, epuizată.

Cu iuţeala unui animal încolţit, Flint veni de la fereastră. Înainte ca Aura să poată continua, o ridică de pe canapea, luând-o în braţe, pentru a o ţine strâns peste duritatea masculină şi disciplinată a trupului său.

— Dacă altă cale nu este, continuă el, cu un glas ce o străbătea dureros, un glas în care se contopeau cinismul şi o dorinţă tenebroasă, te pot cuceri aşa.

Gura lui îi înăbuşi protestele, reducându-le la simple funcţii în creier, la umbre, apoi la nefiinţă. Sărutul era aproape disperat, ca şi cum ar fi fost lihnit, ar fi pândit nopţi întregi, devorat de nevoia de ea.

O secundă, Aura se împotrivi, până când focul şi pasiunea reciprocă îi copleşiră autocontrolul. Jinduirea nesfârşită şi neaşteptatul asalt masculin îi înlătura toate barierele de apărare. Se cufundă în uitare, desfătându-se cu capitularea, vag conştientă, undeva într-o regiune îndepărtată a creierului, că abandonul era format din fibrele complicate ale cuceririi şi înfrângerii, ţesute laolaltă pentru a forma o urzeală a egalităţii.

În cele din urmă, Flint îşi retrase capul, pentru a murmura:

— Dacă pentru tine nu e decât atât, atunci merge, deocamdată. Mă scoţi din minţi, te-ai instalat cu reşedinţa în inima mea, în mintea şi sufletul meu, şi nu pot face nimic ca să scap de tine. Niciodată n-am mai avut nevoie de o femeie, n-am dorit nicio femeie fără de care să nu pot trăi, dar tu ai intrat în inima mea ca o furtună, i-ai dărâmat toţi pereţii şi ai ocupat-o, şi de când te-am văzut pentru prima oară, nu mai exist decât pe jumătate.

Cu un mare efort, Aura începu să vorbească:

— Nu e…

— Nu, o întrerupse el. Nu spune „nu”, nu încă. Lasă-mă să mai visez puţin.

— Flint…

Restul frazei fu înăbuşit de încă o sărutare. Oftând, Aura se lăsă în voia extazului, răspunzându-i cu toată pasiunea.

— Mă doreşti, spuse el într-un târziu, când o văzu tremurând, cu răsuflarea tăiată, privind-o cu o patimă atât de dezgolită în ochii lui aurii, încât îi seca toată rezistenţa.

Aura zâmbi cu tristeţe.

— Sigur că te doresc.

În surâsul lui se amestecau triumful şi durerea.

— Nu ştiu cum să fac faţă în situaţia asta. Am crezut că avea să-mi fie uşor, că puteam folosi atracţia violentă dintre noi ca să te atrag în patul meu, iar apoi să-ţi penetrez carapacea atât de abil încât, până să te dezmeticeşti, te îndrăgosteai de mine. Dar sunt lacom; vreau totul – şi vreau acum.

— Ce doreşti?

Nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii întredeschişi, atenţi.

— Ce vrei de la mine? insistă Aura.

Flint îşi mută privirea, cu un chip dur, încordat şi hămesit. Dându-i drumul, făcu un pas înapoi. După o clipă de ezitare, scrâşni printre dinţi:

— Vreau să mă iubeşti la fel cât te iubesc eu pe tine.

Inima Aurei intră în viteza a patra.

— Tu mă *iubeşti?* întrebă ea, cu gura uscată.

— Sigur că te iubesc, ce mama dracu’!

O privi un moment furios, apoi râse aspru, fără haz.

— Dac-ai şti de câte ori am încercat să premeditez modul în care te-aş fi abordat. Mi-am spus: „merită tandreţe, a avut parte de-atât de puţină, deci voi fi tandru”. Dar n-o pot face, când nu ştiu ce simţi.

— Nu trebuia decât să-mi spui că mă iubeşti, răspunse ea, încet. Fiindcă eu te-am iubit de când ne-am văzut a doua oară.

Flint se albi la faţă, apoi, pe când în piele îi revenea o

roşeaţă închisă, o apucă dintr-o mişcare iute, stângaci de disperată, departe de graţia lui obişnuită. N-o mai sărută; câteva secunde, nu făcu decât să privească peste capul ei, cu inima lipită de a ei bătându-i ca un baros, strângând-o atât de tare în braţe încât Aura abia mai putu respira.

Înjură trivial, cu un mârâit scurt. Iar apoi, în sfârşit, braţele i se destinseră şi ridică bărbia, privind-o în ochi. Aura îl privi şi ea, cu gura arcuită.

— Zâmbetul ăsta afurisit, spuse el încet. Aşa te-ai uitat la mine atunci, în prima seară, şi mi-am spus – o, Doamne, mi-am spus, ce naiba am să mă fac acum? Bine, vrăjitoare mică. Când te măriţi cu mine?

Inima Aurei sări în gât, apoi lumina din ochi i se stinse.

— Ce e? întrebă Flint.

— Nu ne putem căsători, răspunse ea, nefericită.

— De ce?

— Paul…

Braţele lui se înmuiară un moment, iar Aura încercă să se retragă, dar o opri furios.

— Nu. N-o să stea între noi ca un înger cu o spadă de flăcări, să fiu eu al dracului dacă-l las!

— Dar e prietenul tău.

— Iar tu, spuse el simplu, vei fi soţia mea.

— Ne va urî, insistă Aura, cedând fără să-şi dea seama.

Cuvintele ei căzură ca nişte bolovani în noroi, scurt, fără reverberări, fără ecou.

— Da, răspunse el, neînduplecat, mă tem că aşa va fi. Dar nu avem ce face. Nu suntem răspunzători pentru fericirea lui Paul.

Aura îşi muşcă buzele.

— N-am vrut să mă interpun între voi.

— Nu aveai între ce să te fi interpus. Nu mă mai consideră prieten. Şi chiar dacă o făcea, n-aveam de gând să aştept ani de zile până te lăsa în urmă. Ultimele câteva luni au fost un infern, aşteptându-te să ţi-l scoţi din

organism. Aura, te iubesc şi sunt al dracului de sigur că şi tu mă iubeşti pe mine. Trebuie să ne fim loiali unul altuia. Vreau să ne căsătorim.

În faţa acestei declaraţii atât de simple, Aura nu mai avea niciun argument.

— Da, spuse ea, simplu. În regulă. Flint rămase încremenit.

— Aşa, simplu? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Pe buzele ei tresări un surâs.

— Ce te-ai aştepta să fac? Să mă împotrivesc doar de dragul împotrivirii? Doar ştii că te iubesc.

— Mă temeam să nu ai vreo loialitate debusolată care te-ar fi ţinut departe de mine, râse el încet, dar fericit, şi o sărută pe frunte. Mă gândeam că poate trebuia să mă culc cu tine iar şi iar, până te lăsam gravidă, pentru ca abia apoi să te conving să mă accepţi de bărbat. De fapt, abia aşteptam s-o fac.

Aura râse şi ea, cu ochii ei verzi amuzaţi, blânzi şi tandri.

— Te şi cred. Îmi dau seama că voi avea o viaţă teribilă.

Braţele lui o încercuiau calde şi puternice, făgăduindu-i nu siguranţă, ci riscuri, nu linişte, ci emoţii, nimic de genul tandreţei calde pe care crezuse că o dorea. Flint era foc, pericol şi turbulenţă înviorătoare; viaţa cu el n-avea să semene nici pe departe cu limanul calm şi senin la care râvnise. Şi nici n-ar fi vrut să audă de altceva.

Zâmbind, ridică faţa, în semn de invitaţie tăcută.

Peste câteva ore, când înserarea tropicală rapidă învăluise insula în îmbrăţişarea ei vineţie, Aura se mişcă în pat. Imediat, braţele lui Flint o cuprinseră strâns.

— Nu, îi şopti el la ureche.

Zâmbind, Aura îşi frecă obrazul de pieptul lui.

— Nu plec nicăieri.

— Bun.

Flint căscă, apoi îi sărută părul încurcat ce se revărsa peste umărul lui.

— De fiecare dată când facem dragoste, cred că nu poate exista nimic mai minunat, că nimic n-o va mai egala vreodată, şi de fiecare dată e mai fascinant, mai insuportabil de electrizant. Cred că, într-o zi, am să mă excit atât de tare încât am să mor.

— Nu în timp ce facem dragoste, sper, râse ea.

Flint zâmbi, cu surâsul leneş, de satisfacţie pură, al omului care are lumea la picioare. Avea în zâmbetul acela ceva de tigru.

— De ce nu? Ar fi un mod superb de a da în primire.

— Pentru tine, poate. Mie nu mi-ar plăcea deloc.

— O.K., n-am s-o fac.

Braţele lui o strânseră din nou.

— Când te măriţi cu mine?

— Am o sesiune foto în Thailanda, peste două săptămâni, şi o deplasare în Japonia, în ianuarie. Nu pot lipsi, Flint.

Din cine ştie ce motiv, se aşteptase să obiecteze, dar Flint răspunse calm:

— Nu, nici nu ai vreun motiv ca să încerci. Deci, ne căsătorim înainte de a pleca în Thailanda?

— Atât de repede?

Flint râse de tonul ei scandalizat, cu o ironie tandră lucindu-i în ochii aurii.

— De ce nu? Vrei nuntă mare?

— Nu!

— Atunci, de ce să mai aşteptăm? ridică el din umeri. Eu am de lucru pentru Robertson’s până la sfârşitul anului, iar apoi ne putem muta la podgorie. Va trebui să mai clădim vreo două case; încheiasem un contract cu acelaşi arhitect care a proiectat crama, dar de cum mi-am dat seama că te iubesc, l-am suspendat: trebuie să-i aprobi şi tu planurile. Jean-Pierre e foarte mărinimos; a spus că va sta în rulota lui, până e gata casa noastră, cu condiţia să-i găteşti două cine pe săptămână. O să-l placi.

— Şi dacă nu ştiu să gătesc? întrebă ea, timidă.

— Te va învăţa el, răspunse Flint, cu colţurile gurii arcuite vesel.

— Întâmplător, nu-s o bucătăreasă prea rea, dar sunt gata oricând să primesc lecţii. Dacă i-ai cerut arhitectului să mai aştepte, înseamnă că erai destul de convins că mă voi mărita cu tine, continuă ea, pe un ton răutăcios.

Flint zâmbi.

— A fost singura soluţie ca să nu-mi tai venele, spuse el, cu toată faţa radiind numai umor. Trebuia să cred că vei trece peste dorul de Paul şi te vei îndrepta spre mine, altfel cred că mi-aş fi pierdut minţile. Pentru prima oară în viaţa mea, eram disperat.

— Fac pariu că viaţa cu tine va fi un iad. Flint se înroşi uşor, apoi râse din nou.

— Mă cunoşti prea bine, spuse el sec. Deci, vei fi fericită să trăieşti într-o podgorie?

— Sună minunat.

O sărută pe buzele gingaşe.

— Desigur. Totul e minunat. De fapt, nici dacă încercam nu mi-ar fi ieşit mai bine. Firma va avea nevoie de un bun contabil şi manager financiar, iar pe tine e clar că providenţa mi te-a trimis, tocmai pentru asta.

Aura se strâmbă.

— Nici măcar nu ştii dacă mă pricep.

— Am pretenţii prea mari? Ai prefera să lucrezi în oraş?

Pentru prima oară, Aura îşi îngădui să spere că de data asta totul avea să se lege bine, că viitorul era atât de luminos şi strălucitor pe cât părea să se făgăduiască.

— Ce-ai face dacă ţi-aş spune că da? îl întrebă ea.

Mâna din părul ei se încordă, dar Flint spuse calm:

— Aş încerca să te conving că ai fi mai fericită lucrând cu mine, dar nu sunt un căpcăun, inima mea, iubita mea. Îţi vei face viaţa pe care ţi-o doreşti.

— Nu-mi pot dori nimic mai mult decât să lucrez cu tine.

O sărută, o dată şi încă o dată, iar după un interval

extrem de satisfăcător Aura oftă şi-i puse întrebarea care o sâcâia de ultima dată când fuseseră împreună.

— De ce-ai făcut dragoste cu mine atunci, prima dată? Nu prima oară când am…

Sub privirea lui amuzată, obrajii i se împurpurară, dar continuă cu îndărătnicie:

— …nu când… ăă… când ne-am *culcat* împreună, ci în Auckland. După „Pescuitorii de perle”.

Flint tăcu un moment. Apoi, spuse cu glas hotărât:

— Doream cu disperare să împiedic căsătoria ta cu Paul, împins de o pornire mai puternică decât onoarea sau prietenia. În acele momente, mi se părea că nu puteam decât să-ţi ocolesc buna creştere şi să mizez pe atracţia sexuală, fiindcă ştiam că mă doreai la fel de tare cum te doream eu. Era singurul mijloc de a rupe legăturile de loialitate care te uneau cu el. Dar, totodată, n-am putut rezista. Mă îmbrobodiseşi atât de strâns, încât trebuia să te sărut. S-ar putea chiar să fi crezut că nu însemna nimic pentru mine, că nu te doream decât fiindcă îmi erai interzisă.

Aura tresări, iar Flint confirmă aspru:

— Da.

Şi, în acel cuvânt monosilabic, se simţi toată durerea şi dezgustul de sine însuşi, iar pe dedesubt, ca metalul veritabil sub stratul de oxid, edificiul strălucitor al iubirii lui.

— Dacă am făcut-o, continuă el, acel prim sărut mi-a dovedit cât de amarnic mă înşelam. Atunci am ştiut că trebuia să fii a mea. Şi totuşi, deşi reacţia ta a fost cât pe ce să-mi ia minţile, încă mai erai hotărâtă să te măriţi cu el.

— Îl iubeam. Dar, după noaptea aceea, am ştiut că nu mă mai puteam mărita cu el.

— Ai ştiut?

Ridicându-i bărbia, o privi în ochi cu o ostilitate promptă.

— Atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

— Cum aş fi putut? Mai întâi trebuia să-i spun lui – măcar

atâta lucru îi datoram. Aveam de aşteptat până se întorcea din Samoa. Şi nu ştiam ce simţeai tu. Mi-ai spus că nu-mi ofereai decât o aventură. Eram complet distrusă.

— La fel ca mine.

Furia îi pieri la fel de repede pe cât îi venise; o sărută blând, înlăturându-i mângâietor părul de pe obraz.

— Aveam nevoie să mă doreşti din dragoste, nu de dragul securităţii, din niciun alt motiv decât acela că nu puteai trăi fără mine. Când ai refuzat în continuare să cedezi, mi-am dat seama că trebuia să forţez. Îl cunosc pe Paul. Sub aparenţa lui blajină se ascunde un om foarte posesiv. Ar fi încercat să te păstreze cu orice preţ.

— N-a făcut-o.

— Fiindcă i-am spus că eram deja amanţi. Aura se îndreptă de spate, privindu-l fix.

— Ce-ai *făcut?*

În ciuda zbaterilor ei indignate, Flint o strânse din nou la piept.

— Calmează-te. Altă soluţie nu aveam ca să-l îndepărtez de tine şi nici măcar de asta nu eram sigur.

— Ai minţit, murmură ea, pe un ton ameninţător.

— Aşa e. Nicio grijă, n-am obiceiul. Îţi jur că n-am să te mint niciodată. Eram în pragul disperării. Înţelegi, am ştiut întotdeauna că l-ai iubit. De-asta ţi-am cerut să nu te întâlneşti singură cu el, când eu am fost chemat la datorie. Mă temeam că avea să te convingă să nu contramandaţi nunta. Dacă reuşea, praful s-ar fi ales de viaţa ta, şi de a lui. Fiindcă i te-aş fi răpit. Noi doi eram hărăziţi să fim împreună, iubito.

Înţelesese mult mai mult decât crezuse ea. Aura stătu mult timp cu obrazul lipit de inima lui, care bătea statornic.

Într-un târziu, Flint spuse, cu glasul tulburat:

— Dumnezeule, mi-a venit să fac lumea bucăţi, când a sunat pagerul ăla nenorocit, dar n-aveam ce face, nu-mi venea nicio idee ca să preîntâmpin riscurile, decât aceea de

a-ţi cere să nu te apropii de el.

— Iar în Caims, ai plecat fiindcă încă mai credeai că eram îndrăgostită de el?

O sărută pe creştetul capului, strângând-o şi mai tare în braţe.

— Încă mai erai legată de el, pe plan emoţional, dacă nu şi legal. Aveai nevoie de timp.

Aura dădu din cap. Flint vedea mai limpede lucrurile. Fusese ancorată de trecut cu lanţurile amintirii, iar acelea erau şubrede şi false. Nu-şi dorea pacea şi liniştea, un soţ care s-o adore ca pe o făptură rară şi fragilă, pe care s-o ţină ferită, încuiată la adăpost de orice pericol. Avea nevoie de o provocare, la fel ca el; Flint o înţelegea mai bine decât se înţelegea ea însăşi. Spuse cu seriozitate:

— Aşa e. L-am iubit. Dar pe tine te iubesc incomparabil mai mult, şi sunt şi îndrăgostită de tine. Acum ştiu care e diferenţa. S-ar putea s-o fi ştiut dintotdeauna; numai că nu eram gata s-o recunosc.

Îi vorbi despre visul pe care-l avusese în noaptea de după ce se cunoscuseră.

— Ar fi trebuit să ascult ceea ce încerca să-mi spună subconştientul, încheie ea.

— N-ai fi fost femeia pe care o iubesc, dacă îl părăseai şi atât. Ştiam că ai nevoie de timp pentru a-l lăsa în urmă, spuse Flint, grav. La Caims, eram flămând şi speriat. M-am folosit de atracţia dintre noi ca să mă culc cu tine – şi am descoperit, spre marea mea încântare, că pentru tine era prima dată – dar n-o puteam face la nesfârşit. Trebuia să-l laşi în trecut, unde-i era locul, şi să înveţi să mă iubeşti pe mine, iar pentru asta aveai nevoie de timp, fără presiuni, un timp în care să descoperi singură adevărul.

Aura se întoarse cu faţa înfierbântată spre gâtul lui.

— Cum ţi-ai dat seama că era prima oară?

— A, totul era complet nou pentru tine, zâmbi Flint, cu o satisfacţie răutăcioasă. Nu mi-a fost deloc greu să-mi dau

seama de ce. Ştiu că nu e modern să spun că m-am bucurat de virginitatea ta, dar când mi-am dat seama, m-am simţit ca stăpânul universului.

— Încrezutule, îl acuză ea.

— În privinţa asta, mă tem că aşa e. Şi nici nu-mi cer iertare. Salutul de rămas bun pe care ţi l-am adresat în dimineaţa aceea a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, dar se întâmplaseră prea multe şi prea repede. Mi-am spus că urma să aştept cu răbdare un semn de la tine.

Apoi, izbucni în râs.

— Deşi, trebuie să recunosc că m-a cam apucat neliniştea, când mi-a spus Jean-Pierre că veniseşi la podgorie.

— Mmm, îl sărută ea pe bărbie, apoi de-a lungul cicatricei, cu ochii visători. Cât te mai iubesc.

— Şi eu te iubesc. Din toată inima.

Epilog

— Aura, ce naiba faci acolo?

Pe sub exasperarea din tonul lui Flint se simţea nelipsita notă de tandreţe, uşor de recunoscut chiar şi prin uşa camerei de toaletă.

Aura zâmbi.

— Mă îmbrac.

— Ai fi bine să merite aşteptarea asta.

— Ai încredere, toarse ea, seducător.

— N-am încredere nici atâtica, dar mai aştept cinci minute.

Făcând o mutră spre uşă, Aura îşi potrivi la urechi perlele, una albă ca laptele, cealaltă neagră, două picături care îl costaseră pe Flint o avere cu trei ani în urmă, la naşterea fiului lor.

— Poftim, îi spuse ea imaginii din oglindă, eşti gata. Şi, chiar dacă o spun numai eu, arăţi trăsnet.

Mirosul floral proaspăt al parfumului Joy îi ajunse la nări când deschise uşa şi intră în dormitor, elegantă şi sofisticată, într-o rochie de lână exact de culoarea pielii. Poalele strâmte îi dezvăluiau picioarele cu ciorapi din cei mai subţiri şi pantofi simpli, ca ivoriul. Văzută din faţă, rochia era decentă, cu mâneci lungi şi largi şi falduri uşoare, dar la spate materialul era drapat într-un decolteu adânc care-i dezvăluia şira spinării aproape până la talie. O cingătoare lată de satin îi înconjura şoldurile, înnodată cu fundă într-o parte.

Îşi strânsese părul în creştet, iar la ceafă îşi prinsese o fundă din acelaşi material. Era, într-adevăr, o toaletă ucigătoare, iar expresia de pe chipul lui Flint, la vederea ei, îi confirmă că reuşise.

— Uite-mă, spuse ea, făcând o piruetă pentru a-şi arăta spatele; privindu-l peste umăr, îl întrebă cu un zâmbet: a meritat să aştepţi?

— Pe tine merită să te aştept oricât, replică Flint, examinând-o cu ochi îndrăzneţi, posesivi. Dar, de data asta, te-ai întrecut pe tine însăţi. Cât timp trebuie să stăm acolo?

Râzând, Aura îşi încheie pirueta, oprindu-se în dreptul lui, astfel încât să-i poată privi chipul feroce.

— Până când, iubitule, toţi cei de la prezentare vor trage concluzia că Southern Red e cea mai interesantă realizare din producţia de vinuri pe care a cunoscut-o lumea de la experienţa californiană încoace.

Flint oftă cu multă pompă, cuprinzându-i talia între mâinile sale puternice, suple şi bronzate de anii întregi de muncă la vie.

— Este, într-adevăr, spuse el cu glasul plin de convingere. Peste zece ani, va fi în topul celor mai bune.

— Ştiu.

Râzând în surdină, o întrebă:

— Nu te-ai îndoit nicio clipă, aşa-i? Nici chiar când oamenii ne spuneau că suntem nebuni.

Aura clătină din cap.

— Aşa e. Mi-ai spus cândva că nu obişnuieşti să faci greşeli. Te cred.

— N-a fost decât aroganţă, fir-ar să fie! Mâinile lui se strânseră un moment, pe când lucirea aurie din ochi i se înteţea.

— Mare minune că m-ai lăsat să mă apropii de tine. Aura ridică o mână, cuprinzându-i obrazul în căuşul palmei.

— Şi-acum eşti arogant, spuse ea, cu obrăznicie. Dar te iubesc totuşi.

Zâmbetul lui era parţial ironic, parţial amuzat şi plin de satisfacţie masculină.

— Ştii, cred că toţi zeii au fost de partea mea când m-am îndrăgostit de tine. Ai făcut minuni. Mulţumită ţie, am ieşit cu nişte economii fantastice, iar publicitatea a fost extraordinară. Cine, dacă nu tu, s-ar fi putut hotărî să lansăm prima recoltă cu o recepţie într-o marchiză? Şi

căptuşită cu mătase, pe deasupra. Plus că ai reuşit să stârneşti o asemenea furtună de reclame, încât până şi cumpărătorii de vin britanici ne-au cerut invitaţii.

Aura îl îmbrăţişă.

— Au vrut să vină pentru că vinul e magnific. Iar asta, sufletul meu, se datorează faptului că tu şi Jean-Pierre sunteţi geniali. Oricine simte când se face istoria. Şi va merge din ce în ce mai bine. Iubitule, ăsta-i începutul unei dinastii! Şi-acum, ar fi timpul să mergem. Sunt convins că mama ta consideră că nimeni nu ştie să prepare racii la fel de bine ca ea. Numai că nu pare capabilă să înţeleagă că a venit aici ca să fie servită şi răsfăţată.

— Mama mea? Niciodată! declară vesel Flint. Aura râse. Casa era plină, cu Natalie şi Joe instalaţi într-un dormitor, iar părinţii lui Flint în celălalt. Aveau foarte puţine în comun, dar totuşi păreau să se înţeleagă de minune.

Viaţa, îşi spuse ea, în timp ce începeau să coboare scara, nu mai avea mare lucru să-i ofere.

— Bună seara, Aura.

Preţ de-o secundă dureroasă înlemni, înainte de a se întoarce încet. Da, era Paul, mai bătrân cu cinci ani, privind-o atent cu ochii săi albaştri, pe sub pleoapele lăsate.

— Paul, murmură ea, izbutind să surâdă. Paul, ce mult mă bucur că te văd!

— A, şi mie-mi pare bine că te văd. Se vede clar că-ţi priesc căsnicia, maternitatea şi cultivarea viilor.

— Într-adevăr. Şi tu arăţi minunat. Ai vorbit cu Flint?

— L-am văzut. N-am stat de vorbă. Sunt puţin cam jenat – ultima dată când ne-am întâlnit, i-am spus nişte lucruri absolut de neiertat.

Flint nu-i vorbise niciodată despre acea întrevedere finală, dar de-atunci nu se mai întâlniseră, iar Aura ştia că pe soţul ei continua să-l doară pierderea prieteniei lui Paul.

— A învăţat să ierte mult mai uşor decât înainte, spuse ea sec.

— Erau lucruri pe care nu aveam niciun drept să le spun, continuă Paul, privind-o pătrunzător. Mă tem că l-am învinuit pentru…

— N-are importanţă.

— Mi-aţi lipsit amândoi.

— Atunci, de ce nu te duci să-i spui şi lui două vorbe, Paul?

Paul dădu din cap.

— Da, cred c-am s-o fac. Eşti şi mai frumoasă decât te ţineam minte. Am auzit că aveţi copii.

— Un băiat, Andrew Paul, răspunse Aura, accentuând numele, şi o fetiţă, Sophie. Andrew are trei ani, iar Sophie, un an şi şase luni. Dar tu, Paul? Nu te-ai căsătorit?

— Nu, răspunse el, cu un uşor surâs. Probabil a trebuit să te exorcizez.

Aura râse.

— Iar acum, ai reuşit.

— Iar acum, am reuşit, repetă rar Paul, râzând şi el. Cred că am ştiut încă de când eram logodiţi că nu mă iubeai, deşi ţineai la mine. Numai mândria şi încăpăţânarea m-au făcut să fiu atât de îndărătnic.

— Eşti nedrept cu tine însuţi.

— Nu învăţ prea rapid, dar până la urmă mă lămuresc, spuse el, însă pe un ton cam absent, privind peste capul Aurei, spre cineva care se apropia.

Tensiunea familiară a nervilor o avertiză că sosise Flint. Întoarse capul şi zâmbi, dându-i de înţeles că întâlnirea n-o neliniştea câtuşi de puţin. Licărirea periculoasă din ochii lui aurii se şterse.

Privi spre omul care cândva îi fusese cel mai bun prieten.

— Paul, îl salută el, pe un ton care nu exprima nimic.

Zâmbetul lui Paul era forţat, dar îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd, Flint, spuse, cu o sinceritate inconfundabilă.

Îşi strânseră mâinile, iar Aura se relaxă. Avea să fie totul

bine.

Mai târziu, în timpul nopţii, după ce toţi plecaseră iar ei doi se aflau din nou în dormitorul lor cu vedere spre râul tăcut, limba de nisip şi Insula Kawau întrezărită dincolo de golf, Aura spuse cu modestie:

— Ei, cred că a fost un succes, ce zici? Flint râse, sărutând-o pe ceafă.

— Lasă teatrul. A fost un triumf magnific, iar tu ai fost perfectă. Iubito, când te-ai măritat cu mine, mi-ai făcut viaţa cadou legată cu-o fundă roz.

— Mă rog, cel puţin nimeni nu va uita prea repede vinul Southern Red, zâmbi ea spre oglinda în care îşi vedeau imaginile reflectate.

— A, ne-am înscris cu litere mari pe hartă. Iar la anul, recolta va fi şi mai bună. Îmi place ideea ta de a întemeia o dinastie. De câţi copii e nevoie ca să-i punem bazele?

— Păi, Andy mi-a spus că se face şofer de cursă lungă, aşa că va trebui să ne lipsim de el. Cred c-ar fi bine să investim în vreo doi în plus, spuse sobru Aura, în eventualitatea că şi Sophie va prefera să nu fie podgoreancă.

Flint îşi dădu capul pe spate, râzând, cuprinzând-o la piept cu braţele lui puternice. Ochii Aurei luciră verde printre pleoapele întredeschise. Aveau o viaţă atât de fericită, ea şi iubitul ei; niciodată nu ştiuse că era posibil ca fericirea să crească din tine însăţi şi să-ţi coloreze lumea.

Se întoarse şi îl sărută, apoi se desprinse din braţele lui.

— Crezi că tu şi Paul veţi mai fi vreodată prieteni adevăraţi?

— Sper că da, răspunse Flint, aruncându-şi butonii pe masa de toaletă.

— Mă bucur că a venit, continuă Aura, în timp ce-şi scotea perlele de la urechi, pentru a le pune cu grijă în cutia lor. Îmi stătea pe conştiinţă.

— Şi mie.

Ochii lui Flint luciră, cu două flăcări străbătându-le limpezimea, pentru a-i aprinde Aurei toate celulele din trup.

— Ţi-am spus că astă seară, oriunde mergeau, oamenii se întrerupeau din vorbă ca să se uite la tine? Şi pe chipurile tuturor bărbaţilor se vedea acelaşi lucru – uimire şi invidie.

— Parcă mi-ai şoptit tu ceva în genul ăsta, zâmbi Aura, dar poţi să mi-o mai spui. Nu că m-ar interesa alt bărbat în afară de tine.

— Ştiu. Şi nici nu pot să-ţi spun cum mă face să mă simt asta. Ca omul cel mai norocos din lume.

Ochii Aurei se înrourară.

— Lasă că nici tu nu arăţi prea rău, comentă ea. Pe toate femeile le apucă bâţâiala şi li se înmoaie genunchii când le arunci zâmbetul tău de tigru. Şi am auzit-o clar pe Jess gemând, când ai sărutat-o.

— Sam ar trebui s-o ţină mai din scurt, murmură absent Flint. Ştii, toată seara m-am gândit la rochia asta. Ia întinde puţin mâna.

Aura se conformă, iar el începu să-i descheie încet năsturaşii manşetei. În timp ce degetele agile i se mişcau peste materialul deschis la culoare, îi spuse ce intenţiona să facă după ce înlătura de pe ea veşmântul acela superb, cu cuvinte explicite dar tandre, astfel încât, când în sfârşit îi scoase rochia peste cap şi o lăsă în lenjeria de mătase, ciorapi şi pantofi, Aura se înroşise toată.

— Chiar şi dacă Paul nu mi-ar mai fi adresat o vorbă tot restul vieţii, spuse el, cu ochii strălucindu-i ca două nestemate, merită sacrificiul. Acum tu eşti lumea mea, tu şi copiii. Sunteţi tot ce am mai de preţ, tot ce-mi pot dori şi spera. Noaptea, mă culc cu tine în gând, iar când mă scol, mă gândesc la tine. Niciodată n-am regretat cele întâmplate.

Aura se lăsă să alunece în braţele lui, strângându-l cu putere, în timp ce-i simţea bătăile tot mai repezi ale inimii,

micile semne care-i arătau cât de intens îl afecta.

— Nici eu, spuse ea încet. Am avut nevoie de mult timp ca să accept faptul că, dacă nu ne întâlneam înainte de a mă fi măritat cu Paul, n-ar fi contat cu nimic. Căsătorită sau nu, te iubesc şi te-aş fi urmat fără o singură privire în urmă. Asta mă face să mă simt atât de vinovată.

— Într-adevăr, o privi el în faţă, cu o expresie aspră, devoratoare. Şi eu. Aş fi stricat căsnicia lui Paul la fel de uşor cum i-am desfăcut logodna. Fără niciun scrupul, renunţând la o prietenie de-o viaţă, fiindcă erai femeia *mea,* nu a lui.

Glasul i se înăspri într-un tors aspru. Se aplecă şi-i sărută vena care pulsa la baza gâtului.

— Fiindcă te iubesc, continuă el, cu buzele lipite de pielea ei. Fiindcă eşti cealaltă jumătate a mea.

— Fiindcă eram sortiţi unul celuilalt.

Flint o ridică în braţe şi o duse spre pat, cu chipul hotărât şi concentrat, dar fără ca focurile întunecate ale dragostei lui să mai fie ameninţătoare. În timp ce îl trăgea spre ea, scrutându-i chipul drag cu ochi îngreunaţi de senzualitate, Aura îi surâse.

Sfârşit